

Πολιτική τοποθέτηση του Νίκου Μαζιώτη, μέλους του Επαναστατικού Αγώνα, στο τελικό στάδιο της 2ης δίκης της οργάνωσης

Τα μέλη του Επαναστατικού Αγώνα δεν απολογούνται σε εγκληματίες όπως εσείς, δεν απολογούνται σε μισθοφόρους του κράτους, σε ανδρείκελα και γλείφτες των πλουσίων, των τραπεζών, των καπιταλιστών, όπως εσείς.

Το δικαστήριό σας βρίσκεται στην υπηρεσία της ΕΚΤ, της ΕΕ, του ΔΝΤ, της Τράπεζας της Ελλάδας, του Ευρωπαϊκού Μηχανισμού Σταθερότητας, όλων αυτών που ληστεύουν και δολοφονούν τον ελληνικό λαό.

Είναι όργανο της υπερεθνικής ολιγαρχίας και των ανδρείκελών τους, των ελληνικών κυβερνήσεων. Αυτοί σας πληρώνουν, αυτούς υπηρετείτε. Το πρώτο δικαστήριο εναντίον του Επαναστατικού Αγώνα μάς καταδίκασε σε 50 χρόνια κάθειρξη για λογαριασμό της υπερεθνικής οικονομικής ελίτ, για λογαριασμό του ελληνικού κράτους-μαριονέτας των υπερεθνικών αφεντικών, για λογαριασμό του Χρηματιστηρίου, της Citibank, της Eurobank, της Shell, του κράτους-ηγέτη του παγκόσμιου καπιταλισμού, των ΗΠΑ, για λογαριασμό εγκληματιών πολιτικών όπως ο Βουλγαράκης, για λογαριασμό της ελληνικής αστυνομίας, που ο ρόλος της είναι να υπηρετεί τα αφεντικά, να φρουρεί τους ληστές και δολοφόνους του λαού, τους εκπροσώπους των κλιμακίων των υπερεθνικών οργανισμών.

Καταδικαστήκαμε σε 50 χρόνια κάθειρξη για να υπάρξει πολιτική σταθερότητα προς όφελος των δανειστών και των τοκογλύφων, όπως είναι η BNP Paribas, η Societe Generale, η Credit Agricole, η Deutsche Bank, η Deutsche Postbank, η Commerzbank, η Hypo Real Estate, η Barclays, η HSBC, η ING, η Citibank, η J.P. Morgan, όπως είναι η Τράπεζα Πειραιώς, η Εθνική, η Eurobank, η Alpha Bank, για αυτούς για τους οποίους υπογράφηκε το Α' Μνημόνιο. Αυτά είναι τα αφεντικά σας, αυτούς υπηρετείτε. Καταδικαστήκαμε σε 50 χρόνια κάθειρξη γιατί αναλάβαμε την πολιτική ευθύνη της συμμετοχής μας στον Επαναστατικό Αγώνα και υπερασπίσαμε όλες τις ενέργειες της οργάνωσης.

Μας δικάζετε τώρα για 2η φορά, γιατί δεν αποδεχτήκαμε να πάμε φυλακή μετά τις συλλήψεις του 2010, γιατί βγήκαμε στην παρανομία και συνεχίσαμε τον Επαναστατικό Αγώνα, γιατί επιτεθήκαμε εκ νέου στα αφεντικά σας, στο παράρτημα της ΕΚΤ, την Τράπεζα της Ελλάδας και στο γραφείο του μόνιμου αντιπροσώπου του ΔΝΤ, γιατί πλήξαμε τα κεντρικά γραφεία της Τράπεζας Πειραιώς, γιατί πλήξαμε τη «μεγάλη επιτυχία» της τότε κυβέρνησης Σαμαρά, που βγήκε να δανειστεί μετά από 5 χρόνια από τις αγορές παραμονή της επίσκεψης της Γερμανίδας καγκελάρου Άνγκελα Μέρκελ, που θα ερχόταν στην Αθήνα για να συγχαρεί την κυβέρνηση Σαμαρά για το έργο της. Μας δικάζετε γιατί τιμήσαμε τον σύντροφό μας Λάμπρο Φούντα μ' αυτήν την επίθεση, που έδωσε τη ζωή του για να γίνει η κρίση του συστήματος που υπηρετείτε ευκαιρία για την επανάσταση. Μας δικάζετε για λογαριασμό των κρατών της Ευρωπαϊκής Ένωσης που επέβαλαν το Β' και το Γ' Μνημόνιο, που ανέλαβαν να φορτώσουν το βάρος του ελληνικού χρέους από τις τράπεζες στην πλάτη των ευρωπαίων πολιτών.

Μας δικάζετε για λογαριασμό των ελληνικών κυβερνήσεων, που από το 2008 ως σήμερα έχουν ληστέψει πάνω από 211,5 δισ. ευρώ από τον μόχθο του λαού για να τα δώσουν στις τράπεζες, για λογαριασμό αυτών που μέχρι σήμερα έχουν σκοτώσει πάνω από 4.000 ανθρώπους με τις πολιτικές που έχουν εφαρμόσει, και έχετε συμβάλει και εσείς σ' αυτό.

Με δικάζετε γιατί δεν παραδόθηκα στο Μοναστηράκι και πυροβόλησα κατά των δούλων της εξουσίας, γιατί απαλλοτρίωσα τους τοκογλύφους της Εθνικής και της Τράπεζας Πειραιώς και γιατί πυροβόλησα αστυνομικό ο οποίος με ζήλο προσπάθησε να σώσει λεφτά των τοκογλύφων της Τράπεζας Πειραιώς. Μας δικάζετε για να τρομοκρατήσετε αυτούς που θα θελήσουν να αντισταθούν στο εγκληματικό καθεστώς σας.

Την αντίσταση στο εγκληματικό καθεστώς σας την βαφτίζετε «τρομοκρατία», την οποία αντιμετωπίζετε ως χειρότερο από το «κοινό έγκλημα». Πάντα η εξουσία αντιμετώπιζε τους πολιτικούς της εχθρούς με αυτόν τον τρόπο.

Οι Κομμουνάροι του Παρισιού του 1871 αποκαλούνταν «δολοφόνοι» και «ληστές». Οι Ισπανοί αναρχοσυνδικαλιστές του μεσοπολέμου που απαντούσαν με τα όπλα στους ένοπλους μπράβους της εργοδοσίας και τιμωρούσαν τους υπεύθυνους για τις δολοφονίες εργατών, επιχειρηματίες, αστυνομικούς, μέχρι και τον ίδιο τον πρωθυπουργό Εδουάρδο Νάτο το 1921, αποκαλούνταν «τρομοκράτες», «λησταντάρτες» και «πιστολάδες».

Οι ίδιοι αγωνιστές ήταν αυτοί που απαλλοτρίωσαν το υποκατάστημα της Τράπεζας της Ισπανίας στη Χιχόν και οργάνωσαν απόπειρα εκτέλεσης του Ισπανού βασιλιά Αλφόνσου του 13ου το 1926. Με τους ίδιους χαρακτηρισμούς αποκαλούνταν οι αναρχικοί αγωνιστές που πολέμησαν τόσο την ισπανική αστική δημοκρατία μετά το 1931 όσο και του Φράνκο το 1936, όταν έκανε το

πραξικόπημά του, και συνέχισαν την αντάρτικη δράση για δεκαετίες μετά τη νίκη του Φράνκο ενάντια στη δικτατορία του.

Οι αντάρτες του ΕΛΑΣ και τα μέλη της ΟΠΛΑ (Οργάνωση Προστασίας Λαϊκών Αγωνιστών) που πολέμησαν τα στρατεύματα κατοχής και εκτελούσαν τους δοσίλογους και τους συνεργάτες τους, μέλη των Ταγμάτων Ασφαλείας, της Ειδικής Ασφάλειας, της χωροφυλακής και της οργάνωσης Χ, αποκαλούνταν «συμμορίτες» και καταδιώχτηκαν από το ελληνικό κράτος των προδοτών μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας.

«Συμμορίτες» αποκαλούνταν και οι αντάρτες του ΔΣΕ που αποπειράθηκαν να ανατρέψουν το μοναρχοφασιστικό καθεστώς που επιβλήθηκε μετά το 1944 και την αποχώρηση των στρατευμάτων κατοχής.

«Τρομοκράτες» αποκαλούνταν τα μέλη των οργανώσεων που έβαζαν βόμβες την περίοδο της χούντας του 1967-74.

«Τρομοκράτες» αποκαλούνταν τα μέλη των οργανώσεων αντάρτικων της μεταπολίτευσης ΕΛΑ και 17Ν.

Το ίδιο αποκαλούνταν τα μέλη των οργανώσεων του δυτικοευρωπαϊκού αντάρτικου στις δεκαετίες 1970 και '80, που ανήκουν στις Ερυθρές Ταξιαρχίες στην Ιταλία, τη RAF, το κίνημα 2 Ιούνη, τους Επαναστατικούς Πυρήνες στην Γερμανία, την Άμεση Δράση στη Γαλλία, τους Μαχόμενους Κομμουνιστικούς Πυρήνες του Βελγίου, τις Ομάδες Αντιφασιστικής Αντίστασης στην Ισπανία, τα μέλη των Τουπαμάρος στην Ουρουγουάη, των κομμουνιστικών οργανώσεων στην Τουρκία και στο Κουρδιστάν, των παλαιστινιακών οργανώσεων αντίστασης.

Όμως οι χαρακτηρισμοί του τρομοκράτη, του ληστή, του εγκληματία, του δολοφόνου, στην πραγματικότητα εκφράζουν εσάς και το καθεστώς σας, όποιοι μανδύα κι αν είχε ιστορικά, αστικοδημοκρατικό, φασιστικό, μοναρχικό.

Κατηγορείτε εμάς για εγκλήματα κατά πολιτών, κατά της ιδιοκτησίας τους και ότι προξενούμε κίνδυνο κατά της ζωής όταν εσείς, το δικό σας καθεστώς στερείτε στοιχειώδη δικαιώματα από τους πολίτες, την τροφή, τη στέγη, την εργασία, την ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, μια αξιοπρεπή ζωή. Κατηγορείτε εμάς για ληστείες, όταν εσείς και το δικό σας καθεστώς ληστεύετε μαζικά τους πολίτες, λεηλατείτε τους μισθούς και τις συντάξεις τους, τα ασφαλιστικά ταμεία τους, κατάσχετε σπίτια και περιουσίες δίνοντάς τα στις τράπεζες και στους πλούσιους, σε καπιταλιστές και επιχειρηματικά fund.

Κατηγορείτε εμάς ότι προξενούμε κίνδυνο κατά της ζωής πολιτών, όταν εσείς και το καθεστώς σας έχετε βάλει τη θηλιά στο λαιμό σε χιλιάδες ανθρώπους και τους έχετε σκοτώσει.

Ένα από τα διαχρονικά επιχειρήματα κατά της ένοπλης δράσης και του αντάρτικου είναι ότι μπορεί να δικαιολογείται μόνο σε συνθήκες δικτατοριών και όχι σε συνθήκες «αστικής δημοκρατίας». Ότι σε «συνθήκες αστικής δημοκρατίας» μια τέτοια δράση είναι «εγκληματική» αφού το καθεστώς σας έχει λαϊκή νομιμοποίηση, αν και πολλοί από αυτούς που το λένε αυτό δεν κούνησαν το δαχτυλάκι τους για να αντισταθούν σε τέτοιες περιπτώσεις, όπως στην περίοδο της χούντας των απριλιανών.

Όμως έχει αποδειχτεί ιστορικά ότι ο φασισμός και η «αστική δημοκρατία» είναι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος, δηλαδή δύο διαφορετικοί τρόποι επιβολής της εξουσίας του κεφαλαίου.

Η ποιότητα της «καπιταλιστικής δημοκρατίας» σας φαίνεται από το πόσο σέβεται τη λαϊκή θέληση.

Αποδεικνύεται από τα μνημόνια και τους εφαρμοστικούς νόμους που υπερασπίζετε, από τη μεγαλύτερη κοινωνική ληστεία και την πολιτική της κοινωνικής γενοκτονίας που εφαρμόζετε, από τους χιλιάδες νεκρών πολιτών που προκαλέσατε, από τη φτώχεια και την ανέχεια που έχετε καταδικάσει έναν ολόκληρο λαό, για όλα αυτά για τα οποία κανένας πολίτης δεν ψήφισε καμία κυβέρνηση.

Ποια λοιπόν κοινωνική και λαϊκή νομιμοποίηση της «καπιταλιστικής δημοκρατίας» σας μπορείτε να επικαλείστε;

Η ποιότητα της «καπιταλιστικής δημοκρατίας» σας φαίνεται από το γεγονός ότι οι εκλεγμένες κυβερνήσεις υπακούνε όχι στη θέληση των πολιτών που υποτίθεται ότι θα έπρεπε, αλλά στα υπερεθνικά κέντρα εξουσίας και στους γραφειοκράτες των Βρυξελλών, της Φρανκφούρτης και της Ουάσινγκτον, στους διάφορους Γιούνγκερ, Ντράγκι, Λαγκάρντ, Τουσκ, Ντάισελμπλουμ, Ολάντ, Μοσκοβισί, Ρένγκλινγκ, Σόιμπλε, Μέρκελ, στα στελέχη της ΕΕ, της ΕΚΤ, του ΔΝΤ, του Ευρωπαϊκού Μηχανισμού Σταθερότητας, που έρχονται στην Ελλάδα για να αξιολογήσουν την ελληνική οικονομία και να δώσουν διαταγές στην εκλεγμένη κυβέρνηση, στους διάφορους Βελκουλέσκου, Κοστέλλο, Ρίφερ. Αυτοί είναι τα πραγματικά αφεντικά σας.

Η ποιότητα της «καπιταλιστικής δημοκρατίας» σας φαίνεται από το τελευταίο δημοψήφισμα της αριστερής κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ του περασμένου Ιουλίου, όταν ενώ το 62% των πολιτών που συμμετείχαν είπαν ΟΧΙ στις απαιτήσεις των δανειστών και των τοκογλύφων, η εκλεγμένη κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ ψήφισε πιο σκληρές προτάσεις των δανειστών, το Γ' Μνημόνιο.

Ποια είναι η κοινωνική και λαϊκή νομιμοποίηση της «καπιταλιστικής δημοκρατίας» σας;

Γι' αυτό, ένα μεγάλο μέρος του λαού και της κοινωνίας, όπως αποδείχτηκε και στις τελευταίες εκλογές, όπου είχε 43% αποχή, έχει γυρίσει την πλάτη του στο τσίρκο των εκλογών και στις εκλογικές αυταπάτες γιατί θεωρεί ότι όλα τα κόμματα είναι το ίδιο ψεύτες και απατεώνες, δούλοι

των τοκογλύφων και των τραπεζών. Γι' αυτό χιλιάδες λαού το 2010-12 επιχείρησε επανειλημμένα να εισβάλει στο κοινοβούλιο.

Στην πραγματικότητα δεν είμαστε εμείς οι παράνομοι αλλά εσείς. Απλά εσείς έχετε την εξουσία μέχρι στιγμής, και η εξουσία σας νομιμοποιεί τα εγκλήματά σας.

Όταν όμως η αδικία, η βία, το έγκλημα, η εκμετάλλευση, η καταπίεση, οι ληστείες, οι υφαρπαγές, οι κατασχέσεις και οι χιλιάδες δολοφονίες και θάνατοι που προκαλούν το καθεστώς σας γίνονται Νόμος και Τάξη, τότε η παράνομη δράση και ο ένοπλος αγώνας είναι δίκαια και νόμιμα μέσα στη συνείδηση των πολλών.

Τα δικαστήρια του Επαναστατικού Αγώνα δεν έχουν καν ψήγματα κοινωνικής νομιμοποίησης και συναίνεσης.

Οι περισσότεροι από τους μάρτυρες πολίτες –δεν εννοώ φυσικά τους αστυνομικούς– που καλέστηκαν να καταθέσουν στις δύο δίκες εναντίον της οργάνωσης, δεν ισχυρίστηκαν σε καμία περίπτωση ότι θεώρησαν απειλή για τη ζωή και την ασφάλειά τους τον Επαναστατικό Αγώνα.

Θα αναφέρω ενδεικτικά κάποια παραδείγματα ευμενούς προς εμάς στάσης πολιτών μαρτύρων μέσα και έξω από την αίθουσα.

Στην πρώτη δίκη του Επαναστατικού Αγώνα, υπήρξε μάρτυρας που ήταν ιδιοκτήτης καταστήματος φούρνου στην οδό Μητροπόλεως, το οποίο καταστράφηκε από την έκρηξη βόμβας που έβαλε ο Επαναστατικός Αγώνας στο Σύνταγμα μπροστά στο υπουργείο Οικονομίας, και μάλιστα βρισκόταν μέσα στο κατάστημα μαζί με τους υπαλλήλους την ώρα της έκρηξης γιατί η αστυνομία παρά τα δύο προειδοποιητικά τηλεφωνήματα της οργάνωσης δεν απέκλεισε και δεν εκκένωσε την περιοχή, και ο οποίος μας είχε δηλώσει σε ένα διάλειμμα της δίκης ότι «εμείς είμαστε μαζί σας».

Και επειδή είχε παρακολουθήσει τη συνεδρίαση της 6ης Φεβρουαρίου 2012, όταν είχαμε τοποθετηθεί –η συντρόφισσα Ρούπα και εγώ– για την απόπειρα της οργάνωσης εναντίον του Βουλγαράκη, μας είπε επί λέξει: «και λίγα του είπατε του πούστη του Βουλγαράκη»!

Ο συγκεκριμένος μάρτυρας, που υποτίθεται ότι ήταν και θύμα της οργάνωσης, είχε κάνει δηλώσεις όταν είχε γίνει η επίθεση του Επαναστατικού Αγώνα το 2005 στο υπουργείο Οικονομίας όπου κατηγορούσε την αστυνομία και όχι την οργάνωση γιατί δεν είχε αποκλείσει και εκκενώσει την περιοχή και είχε θέσει σε κίνδυνο τη ζωή του όπως και άλλων πολιτών.

Στη δεύτερη δίκη εναντίον της οργάνωσης που γίνεται τώρα, μάρτυρας πολίτης που είναι κάτοικος Κλειτορίας Αχαΐας που είχε καλεστεί να καταθέσει για την απαλλοτρίωση της Τράπεζας Πειραιώς, στην οποία τραυμάτισα και αφόπλισα τον αστυνομικό Παπαχριστόπουλο Γεώργιο,

δήλωσε μεταξύ άλλων ότι «εγώ με τα παιδιά δεν έχω τίποτα», εννοώντας αυτούς που απαλλοτρίωσαν την τράπεζα, ότι «η αστυνομία δεν ενδιαφέρθηκε όταν η Eurobank μου κατάσχεσε το αυτοκίνητο για χρέη», και όταν τελείωσε την κατάθεσή του μας ευχήθηκε καλή επιτυχία προκαλώντας τη δυσφορία σας για την ευμενή στάση του έναντί μας.

Ένας άλλος μάρτυρας, επίσης κάτοικος Κλειτορίας και υπάλληλος του ταχυδρομείου, δήλωσε μεταξύ άλλων ότι όχι μόνο δεν κινδύνεψε από την απαλλοτρίωση της Τράπεζας Πειραιώς, αλλά και το ότι ο δεύτερος αστυνομικός του τμήματος Κλειτορίας, Κοκότσης Λεωνίδα, με τον οποίον έγινε ανταλλαγή πυροβολισμών έξω από την τράπεζα και ο οποίος άδειασε εναντίον μας μισή γεμιστήρα από το υποπολυβόλο MP5 –17 σφαίρες–, ότι γάζωσε το δικό του αυτοκίνητο για το οποίο δεν έχει αποζημιωθεί από την αστυνομία ενώ ο αστυνομικός που του γάζωσε το αυτοκίνητο τον απειλεί κιόλας όταν του ζητεί να επανορθώσει τις ζημιές.

Και στις δύο δίκες εναντίον της οργάνωσης, πολλοί μάρτυρες έδειξαν απροθυμία στο να προσέλθουν να καταθέσουν και δεν ήρθαν καν στο δικαστήριο.

Αυτό δείχνει απροθυμία να συνεισφέρουν σε μια διαδικασία όπου το καθεστώς σας δικάζει πολιτικούς εχθρούς του οι οποίοι κατηγορούνται ότι επιδιώκουν να πλήξουν συνταγματικές, οικονομικές και πολιτικές δομές της χώρας, κατηγορία κατ' ουσίαν πολιτική.

Αποδεικνύει απαξίωση του δικαστηρίου σας και του καθεστώτος σας που υπηρετείτε εκ μέρους κάποιων που κλήθηκαν να καταθέσουν εναντίον μας. Αποδεικνύει ότι δεν έχετε κοινωνική συναίνεση εναντίον μας.

Στις υποθέσεις των δύο απαλλοτριώσεων τραπεζών σε Μέθανα και Κλειτορία που εκδικάζονται στη δεύτερη δίκη εναντίον της οργάνωσης, όλοι οι μάρτυρες τραπεζοϋπάλληλοι και όλοι οι μάρτυρες πολίτες που βρίσκονταν μέσα στο υποκατάστημα των Μεθάνων την ώρα της απαλλοτρίωσης δήλωσαν σαφώς και ξεκάθαρα ότι δεν κινδύνεψαν, δεν απειλήθηκε η ζωή τους, δεν προσβλήθηκαν, ούτε εξυβρίστηκαν και δεν ληστεύτηκαν προσωπικά αντικείμενα που είχαν πάνω τους ή χρήματα.

Και στις δύο δίκες εναντίον της οργάνωσης δεν αποδείχτηκε, ούτε προσεγγίστηκε καν η εικόνα που θέλετε να παρουσιάσετε εσείς και τα μέσα προπαγάνδας του καθεστώτος που υπηρετείτε, ότι τα μέλη του Επαναστατικού Αγώνα είναι «τρομοκράτες» και αντικοινωνικοί εγκληματίες.

Η στάση μεγάλων κομματιών απέναντι στον Επαναστατικό Αγώνα και γενικότερα στο αντάρτικο πόλης στην Ελλάδα διαχρονικά διακρινόταν από ευμενή ανοχή και αποδοχή. Η φράση «καλά τους κάνανε» είναι χαρακτηριστική πολλών πολιτών σε ενέργειες αντάρτικου.

Αντίθετα, η κοινωνική πλειοψηφία, από το 2010 ιδιαίτερα και μετά, μετά από 5 χρόνια μνημονίων, λιτότητας, φτωχοποίησης, μαζικής κοινωνικής ληστείας και γενοκτονίας από το

καθεστώς σας, θεωρεί ότι το σύστημα που υπηρετείτε είναι εγκληματικό, ότι το καθεστώς σας τους ληστεύει, τους πίνει το αίμα, τους παίρνει την μπουκιά από το στόμα, τους κατάσχει τα σπίτια και το βίος τους για να ταΐσει και να δώσει στις τράπεζες και στους καπιταλιστές.

Όπως έχω ήδη πει και στην αρχή αυτής της δίκης, ο Επαναστατικός Αγώνας έχει ήδη μείνει στην ιστορία και στη συνείδηση πολλών ανθρώπων ως μια αναρχική οργάνωση αντάρτικου πόλης που έχει επιτεθεί σε μηχανισμούς και δομές της οικονομικής και πολιτικής εξουσίας, που αγωνίζεται για την Κοινωνική Επανάσταση, για την ανατροπή του καθεστώτος που υπηρετείτε, του καπιταλισμού και του κράτους, που δρα προς όφελος των φτωχών, του λαού και των εργαζομένων.

Το 2003 ο Επαναστατικός Αγώνας ξεκίνησε τη δράση του σε μια εποχή που η καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση βρισκόταν σε έξαρση, ο νεοφιλελευθερισμός επέλαυε, η Νέα Τάξη νικούσε στα πεδία των μαχών και οι απολογητές του συστήματος μιλούσαν για το «τέλος της ιστορίας» όπου ο καπιταλισμός είναι το μοναδικό βιώσιμο σύστημα.

Την ίδια περίοδο στην Ελλάδα ο νεοφιλελευθερισμός είχε εδραιωθεί από την κυβέρνηση Σημίτη μετά το 1996, η ελληνική οικονομία είχε ενσωματωθεί στις διεθνείς αγορές το 1999 μετά το «σκάνδαλο» του χρηματιστηρίου, το 2002 η χώρα ενσωματώθηκε στην ευρωζώνη.

Παράλληλα με την προώθηση των νεοφιλελεύθερων μεταρρυθμίσεων, το ελληνικό κράτος ψήφισε τον πρώτο αντιτρομοκρατικό νόμο το 2001 για την αντιμετώπιση του εγχώριου αντάρτικου πόλης και στη συνέχεια συστρατεύθηκε στον πόλεμο κατά της «τρομοκρατίας» μετά το 2001 που είχαν κηρύξει οι ΗΠΑ.

Το 2003 ο Επαναστατικός Αγώνας πήρε τη σκυτάλη του αντάρτικου πόλης μετά τις συλλήψεις για τη 17N και τον ΕΛΑ. Οι πρώτες ενέργειες της οργάνωσης, η διπλή βομβιστική επίθεση στα δικαστήρια της Ευελπίδων στις 5 Σεπτεμβρίου 2003, η τοποθέτηση βόμβας σε υποκατάστημα της Citibank στο Ψυχικό, η τριπλή βομβιστική επίθεση στο αστυνομικό τμήμα Καλλιθέας στις 5 Μαΐου 2004 λίγο πριν τους Ολυμπιακούς αγώνες και η επίθεση στην κλούβα των ΜΑΤ στις 29 Οκτωβρίου 2004 που πήγαινε στις φυλακές Κορυδαλλού, ήταν ένα πολιτικό μήνυμα προς το ελληνικό κράτος και την κοινωνία ότι το αντάρτικο πόλης στην Ελλάδα δεν σίγησε, ότι εξακολουθεί να υπάρχει μετά τις συλλήψεις του 2002, ότι ο ένοπλος αγώνας συνεχίζεται, ότι ο αγώνας για ανατροπή και επανάσταση συνεχίζεται.

Ήταν παράλληλα μια απάντηση στη συμμετοχή του ελληνικού κράτους στον πόλεμο κατά της «τρομοκρατίας» που είχε κηρυχτεί το 2001 από τις ΗΠΑ, πόλεμος ο οποίος έχει σκοπό να επιβάλλει τη δικτατορία των αγορών και τον ολοκληρωτισμό του κεφαλαίου υπό την ηγεσία των ΗΠΑ, κάτω από την οποία συντάχτηκαν όλα τα κράτη της Δύσης.

Οι πρώτες ενέργειες του Επαναστατικού Αγώνα το 2003 και 2004 ήταν μια απάντηση στους αντιπρομοκρατικούς νόμους του 2001 και 2004, στις συλλήψεις, στις δίκες και στις καταδίκες για τη 17N και τον ΕΛΑ, στη συμμετοχή του ελληνικού κράτους στους πολέμους στο Αφγανιστάν το 2001 και στο Ιράκ το 2003. Το ελληνικό κράτος έδωσε «γη και ύδωρ» στις ΗΠΑ, να χρησιμοποιεί βάσεις, αεροδρόμια, τον εναέριο χώρο της χώρας, ενώ παραχώρησε πολεμικά πλοία για νηοψίες και περιπολίες, αεροσκάφη και στρατιωτικές δυνάμεις να συμμετέχουν στην κατοχή των κατακτημένων χωρών.

Το ίδιο είχε κάνει το ελληνικό κράτος και στη δεκαετία του 1990 συμμετέχοντας στους πολέμους της Νέας Τάξης, στον πρώτο πόλεμο του Ιράκ το 1991 και στους βομβαρδισμούς της Γιουγκοσλαβίας το 1999.

Οι πρώτες ενέργειες του Επαναστατικού Αγώνα το 2003 και 2004 ήταν μια απάντηση στον ολοκληρωτισμό του κράτους, στο ζήτημα της εσωτερικής ασφάλειας, στο δόγμα της «ολικής ασφάλειας» με τις 500 κάμερες στους δρόμους της Αθήνας για τη διεξαγωγή της διεθνούς καπιταλιστικής φιάστας, των Ολυμπιακών αγώνων του 2004.

Το 2005 ο Επαναστατικός Αγώνας επιτέθηκε στα υπουργεία Απασχόλησης και Οικονομίας βάζοντας ως αιχμή τις νεοφιλελεύθερες μεταρρυθμίσεις της κυβέρνησης Καραμανλή.

Η επίθεση στο υπουργείο Απασχόλησης στις 2 Ιουνίου 2005 ήταν μια αντίδραση στο νομοσχέδιο του τότε υπουργού Απασχόλησης Πάνου Παναγιωτόπουλου, που καταργούσε την πλήρη απασχόληση και το 8ωρο, θεσμοθετούσε την ευέλικτη ελαστικοποιημένη εργασία, έδινε το δικαίωμα στους εργοδότες να απασχολούν είτε λιγότερο είτε περισσότερο από 8 ώρες τους εργαζόμενους, καταργούσε την υπερωριακή αμοιβή και αύξανε το όριο απολύσεων.

Στην προκήρυξη με την οποία η οργάνωση είχε αναλάβει την επίθεση αυτήν αναφερόταν στο ήδη τεράστιο δημόσιο χρέος της χώρας, που τότε ήταν στο 117% του ΑΕΠ και το οποίο δημιουργήθηκε από την οικονομική υποστήριξη του ελληνικού κράτους προς το κεφάλαιο, για την εξόφληση του οποίου βασιζόταν όλο και περισσότερο στον δανεισμό από τις αγορές, κυρίως από ξένους χρηματοπιστωτικούς οίκους αλλά και ελληνικούς.

Η επίθεση στο υπουργείο Οικονομίας στο Σύνταγμα στις 12 Δεκεμβρίου 2005, όταν υπουργός Οικονομίας ήταν ο Γιώργος Αλογοσκούφης, ήταν μια αντίδραση στον πρώτο προϋπολογισμό λιτότητας της κυβέρνησης Καραμανλή, η οποία έχοντας θέσει τη χώρα υπό τη δημοσιονομική επιτήρηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης με το σκάνδαλο της απογραφής, σύμφωνα με την οποία αποκαλυπτόταν ότι η Ελλάδα παρουσίασε πλαστά στοιχεία για την είσοδό της στην ευρωζώνη, προωθούσε μια πολιτική νεοφιλελεύθερων μεταρρυθμίσεων και λιτότητας, κόβοντας δημόσιες δαπάνες από την υγεία, την εκπαίδευση, τα ασφαλιστικά ταμεία, παγώνοντας μισθούς και

συντάξεις, προωθώντας τις ιδιωτικοποιήσεις της δημόσιας περιουσίας και επιδοτώντας το ξένο και ντόπιο κεφάλαιο.

Στην προκήρυξη με την οποία ο Επαναστατικός Αγώνας ανέλαβε την ευθύνη για την επίθεση αυτήν η οργάνωση μεμφόταν, σε μια περίοδο επίπλαστης ευημερίας που στηριζόταν στον δανεισμό, την προπαγάνδα του κράτους και του καθεστώτος για τον μύθο της «ισχυρής Ελλάδας» και της «ισχυρής ελληνικής οικονομίας» προστατευμένης στη ζώνη του ευρώ και προειδοποιούσε ότι σε περίπτωση ξεσπάσματος μιας οικονομικής κρίσης η Ελλάδα θα βρεθεί σε πολύ δύσκολη θέση λόγω του υπέρογκου χρέους της.

Ήταν κάτι που επιβεβαιώθηκε 3 χρόνια αργότερα, όταν ξέσπασε η παγκόσμια οικονομική κρίση το 2008, η οποία έπληξε τη χώρα και οδήγησε στο Α' Μνημόνιο του 2010.

Στις 30 Μαΐου 2006 ο Επαναστατικός Αγώνας οργάνωσε απόπειρα κατά του πρώην υπουργού Δημοσίας Τάξης της κυβέρνησης Καραμανλή, Γ. Βουλγαράκη.

Ήταν μια ενέργεια που στρεφόταν εναντίον της πολιτικής του ελληνικού κράτους στα πλαίσια του πολέμου κατά της «τρομοκρατίας» και κατά ενεργειών για τις οποίες ήταν προσωπικά υπεύθυνος ο τότε υπουργός Δημοσίας Τάξης, όπως οι υποκλοπές εναντίον εκατοντάδων πολιτών το 2004-05, οι οποίες έγιναν με την πίεση των ΗΠΑ και της πρεσβείας τους στην Αθήνα για την ασφάλεια των Ολυμπιακών αγώνων και συνεχίστηκαν για 1 χρόνο αργότερα, και τις απαγωγές Πακιστανών εργατών από πράκτορες της βρετανικής μυστικής υπηρεσίας M16 και της ΕΥΠ, οι οποίοι κρατήθηκαν σε μυστικά κέντρα κράτησης και βασανίστηκαν στα πλαίσια των ερευνών για τις βομβιστικές επιθέσεις στο Λονδίνο το καλοκαίρι του 2005.

Η επίθεση αυτή καταδεικνυε την υιοθέτηση από την πλευρά του ελληνικού κράτους στα πλαίσια του πολέμου κατά της «τρομοκρατίας» πρωτοφανών μεθόδων τις οποίες προώθησαν οι ΗΠΑ, όπως οι απαγωγές υπόπτων, η επ' αόριστον κράτησή τους σε φυλακές όπως στη βάση του Γκουαντάναμο στην Κούβα, στις φυλακές Αμπού Γκράιμπ στη Βαγδάτη, που έγιναν παγκοσμίως γνωστές για τα βασανιστήρια, ή στις φυλακές Μπαγκράμ στο Αφγανιστάν ή σε μυστικά κέντρα κράτησης στην Ευρώπη, και τα βασανιστήρια που υπέστησαν.

Μέθοδοι πρωτοφανείς όπως η μη αναγνώριση της ιδιότητας του κρατούμενου που έχει δικαιώματα ή του αιχμαλώτου πολέμου που προστατεύεται από διεθνείς συμβάσεις, αλλά η υιοθέτηση της ιδιότητας του «παράνομου μαχητή» που προώθησαν οι ΗΠΑ, οι οποίοι δεν καλύπτονται από κανέναν νόμο και διεθνείς συμβάσεις.

Το ελληνικό κράτος, πέρα από την υλική, ηθική και πολιτική υποστήριξη των ΗΠΑ στον πόλεμο κατά της «τρομοκρατίας» συνεργώντας στους βομβαρδισμούς λαών και αμάχων πολιτών σε

Αφγανιστάν και Ιράκ, υιοθέτησε με την υπόθεση των Πακιστανών όλο το πλέγμα αυτών των ολοκληρωτικών μεθοδεύσεων του τρόμου.

Παράλληλα με αυτή την υπόθεση, οι υποκλοπές του 2004-05 στις οποίες συνέργησαν όλες οι εταιρείες κινητής τηλεφωνίας, υπόθεση η οποία είχε ως αποτέλεσμα τον θάνατο ενός υπαλλήλου της Vodafone, αποδεικνύει την τάση του ελληνικού κράτους προς τον ολοκληρωτισμό στη Νέα Τάξη Πραγμάτων που διαμορφώθηκε διεθνώς στην αυγή του 21ου αιώνα, ένα πράγμα το οποίο ανέδειξε από την αρχή της δράσης του ο Επαναστατικός Αγώνας.

Ο Βουλγαράκης, και κατ' επέκταση η κυβέρνηση Καραμανλή, ήταν υπεύθυνος για όλο αυτό το φάσμα των πολιτικών του τρόμου, υποκλοπές, απαγωγές Πακιστανών, νόμος για την αποθήκευση όλων των τηλεφωνικών συνδιαλέξεων, εγκατάσταση 500 καμερών στους δρόμους της Αθήνας για τη διεξαγωγή των Ολυμπιακών αγώνων, περιστατικά αστυνομικής βίας και βασανιστηρίων όπως αυτά που έγιναν κατά Αφγανών μεταναστών με φάλαγγα στο αστυνομικό τμήμα του Αγ. Παντελεήμονα, και γι' αυτό επιλέχτηκε ως στόχος.

Η επίθεση αυτή, αν και απέτυχε, ήταν μια πολύ σημαντική ενέργεια του Επαναστατικού Αγώνα γιατί, πέρα από το ότι χτυπούσε στο πρόσωπο του πρώην υπουργού Δημοσίας Τάξης της τότε κυβέρνησης Καραμανλή τη συστράτευση του ελληνικού κράτους στον πόλεμο κατά της «τρομοκρατίας», ήταν ένα έμπρακτο παράδειγμα παρότρυνσης όπως έλεγε η προκήρυξη της οργάνωσης στους λαούς της Δύσης να αντισταθούν στις πολιτικές των κυβερνήσεών τους που συμμετέχουν σ' αυτόν τον «αντιτρομοκρατικό» πόλεμο, να μην καταντήσουν να είναι συνεργοί στα εγκλήματα των κυβερνήσεών τους που διαπράττουν κατά των λαών του Ιράκ και του Αφγανιστάν, που πλήττονται από αυτόν τον πόλεμο που η Δύση με ηγέτη τις ΗΠΑ έχει εξαπολύσει εναντίον τους. Επίσης τέτοιες ενέργειες και γενικά η αντίσταση στο εσωτερικό των χωρών της Δύσης ενάντια στον «αντιτρομοκρατικό» πόλεμο έχουν και έναν προληπτικό χαρακτήρα γιατί αποτρέπουν τα αντίποινα αυτού του πολέμου, όπως συνέβη με τις επιθέσεις των ισλαμιστών στη Μαδρίτη το 2004 και στο Λονδίνο το 2005.

Όμως η σημαντικότερη και πιο δημοφιλής επίθεση του Επαναστατικού Αγώνα εκείνη την περίοδο ως απάντηση στον πόλεμο κατά της «τρομοκρατίας» ήταν η επίθεση με αντιαρματική ρουκέτα στην πρεσβεία των ΗΠΑ στην Αθήνα στις 12 Ιανουαρίου 2007, μία ενέργεια με μεγάλη κοινωνική και λαϊκή αποδοχή, από τις σημαντικότερες ενέργειες του ελληνικού αντάρτικου πόλης διαχρονικά και γενικότερα του διεθνούς επαναστατικού κινήματος.

Αυτήν τη φορά δεν κάναμε μία ενέργεια όπως αυτήν εναντίον του Βουλγαράκη, των δικαστηρίων και των αστυνομικών δυνάμεων, ενέργειες που στρεφόντουσαν κατά της συστράτευσης του ελληνικού κράτους στον πόλεμο κατά της «τρομοκρατίας», αλλά επιτεθήκαμε σε έδαφος των

ΗΠΑ, στην πρεσβεία των ΗΠΑ, σ' αυτούς που κήρυξαν τον πόλεμο κατά της «τρομοκρατίας» το 2001.

Αυτή η επίθεση ήταν μια πολεμική πράξη κατά των ΗΠΑ, μεταφέραμε τον πόλεμο σε έδαφος τους στα μετόπισθεν του πολέμου, στην καλύτερη φυλασσόμενη πρεσβεία τους στην Ευρώπη.

Γι' αυτό και η αντίδραση της τότε υπουργού εξωτερικών των ΗΠΑ Κοντολίζα Ράις ήταν η φράση που είπε στον πρόεδρο των ΗΠΑ Τζωρτζ Μπους όταν τον ενημέρωσε τηλεφωνικά: «Πρόεδρε, δεχόμεθα επίθεση στην Αθήνα».

Η επίθεση του Επαναστατικού Αγώνα αντιπροσώπευε με τον καλύτερο δυνατό τρόπο την απάντησή μας στη φράση του τότε πλανητάρχη και προέδρου των ΗΠΑ Τζωρτζ Μπους, που είχε πει όταν κήρυξε τον πόλεμο κατά της «τρομοκρατίας» ότι «όποιος δεν είναι μαζί μας, είναι εναντίον μας».

Ο Επαναστατικός Αγώνας με τη ρουκέτα στην πρεσβεία της Αθήνας απαντούσε: «Δεν είμαστε μαζί σας, είμαστε εναντίον σας».

Αυτή η επίθεση, ικανή να διαταράξει τις διπλωματικές και γεωστρατηγικές σχέσεις ΗΠΑ – Ελλάδας έκανε αξιωματούχους της ελληνικής κυβέρνησης όπως η τότε υπουργός Εξωτερικών Ντόρα Μπακογιάννη να σπεύσει δουλικά στην πρεσβεία των ΗΠΑ που δέχτηκε την επίθεση μαζί επίσης με τον τότε υπουργό Δημοσίας Τάξης Βύρωνα Πολύδωρα για να καταπραΰνουν την οργή των Αμερικανών, να δηλώσουν ότι θα κάνουν το παν να φέρουν τους δράστες στη «δικαιοσύνη» και να καθησυχάσουν ότι δεν πρόκειται να διαταραχθούν οι σχέσεις των δυο χωρών.

Η επίθεση του Επαναστατικού Αγώνα στην πρεσβεία των ΗΠΑ είχε μεγάλη κοινωνική και λαϊκή αποδοχή όχι μόνο στην Ελλάδα αλλά και διεθνώς. Γιατί;

Γιατί πολλοί άνθρωποι σ' όλο τον κόσμο και όχι μόνο στην Ελλάδα πιστεύουν ότι οι ΗΠΑ είναι το πιο εγκληματικό κράτος στον κόσμο, μια σύγχρονη αυτοκρατορία που ηγείται του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος, υπεύθυνου για εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας, πολέμους, επεμβάσεις, υποκίνηση πραξικοπημάτων σ' όλο τον κόσμο, στήριξη αιματοβαμμένων δικτατοριών και αυταρχικών καθεστώτων, γενοκτονίες, βασανιστήρια, βομβαρδισμούς αμάχων και μαζικές δολοφονίες πολιτών.

Οι ΗΠΑ είναι το μεγαλύτερο κράτος-τρομοκράτης, ο παγκόσμιος χωροφύλακας που δρα για την επιβολή της καπιταλιστικής τάξης παγκοσμίως, που χειραγωγεί τις περισσότερες κυβερνήσεις, που ηγείται της παγκόσμιας «αντιτρομοκρατικής» σταυροφορίας.

Είναι μεγάλη τιμή για μας, για τον Επαναστατικό Αγώνα, που τέτοιοι εγκληματίες και τρομοκράτες μάς θεωρούν εχθρούς τους και μας έχουν στη λίστα του State Department.

Είναι μεγάλη τιμή για μας, για τον Επαναστατικό Αγώνα, που τέτοιοι εγκληματίες και χασάπηδες των λαών μάς επικήρυξαν με 1 εκατομμύριο δολάρια το 2007 για την επίθεσή μας στην πρεσβεία τους της Αθήνας.

Είναι μεγάλη προσωπικά τιμή για μένα, ως μέλος του Επαναστατικού Αγώνα, να με εντάξουν πρόσφατα, την άνοιξη του 2015, στη λίστα των «διεθνών τρομοκρατών».

Οι ΗΠΑ, ως η σύγχρονη αυτοκρατορική Ρώμη, μετά το τέλος του Β' παγκοσμίου πολέμου είναι το κράτος που ευθύνεται για τους περισσότερους πολέμους και την επιβολή φασιστικών δικτατοριών και αυταρχικών καθεστώτων σ' όλο τον κόσμο, τη διαχρονική στήριξη του κράτους του Ισραήλ από τότε που ιδρύθηκε, το 1947, που οδήγησε σε εθνοκάθαρση και γενοκτονία κατά των Παλαιστινίων, τον πόλεμο της Κορέας το 1950-53, τα πραξικοπήματα στη Γουατεμάλα το 1954 με την ανατροπή του Χακόβο Αρμπενζ Γκουζμάν και στο Ιράν το 1953 με την ανατροπή του Μοχάμεντ Μοσαντέκ και την επιβολή της δικτατορίας του Σάχη, τη στήριξη της δικτατορίας του Μπατίστα στην Κούβα, τον πόλεμο του Βιετνάμ το 1963-73, την επιβολή της χούντας των συνταγματαρχών του 1967-74 στην Ελλάδα, το πραξικόπημα στην Κύπρο που έδωσε το πρόσχημα της τούρκικης εισβολής το 1974, την επιβολή των δικτατοριών του Πινοσέτ στη Χιλή το 1973 και του Βιντέλα στην Αργεντινή το 1976, στήριξη του πραξικοπήματος του Εβρέν στην Τουρκία το 1980, τη δικτατορία του Φερδινάντο Μάρκος στις Φιλιππίνες και του Ζία-Οουλ-Χακ στο Πακιστάν, τον πόλεμο στη Νικαράγουα μέσω των ανταρτών Κόντρας τη δεκαετία του 1980.

Δεν υπήρξε δικτατορία και αιματοβαμμένο καθεστώς που να μη στηρίχτηκε από τις ΗΠΑ, απ' αυτούς που μας δικάσατε για λογαριασμό τους. Δεν υπήρξαν τάγματα θανάτων που να μην εκπαιδεύτηκαν στο Λάνγκλεϊ της Βιρτζίνια.

Στην Ελλάδα ένα μεγάλο κομμάτι της κοινωνίας, ειδικά οι παλιότερες γενιές, γνωρίζουν πολύ καλά τα εγκλήματα που έκαναν σ' αυτόν τον τόπο.

Πρώτα ήταν η στήριξη του μοναρχοφασιστικού μεταπολεμικού καθεστώτος που διαδέχτηκε τους προδότες των δοσιλογικών κυβερνήσεων της κατοχής.

Χωρίς την υποστήριξη των ΗΠΑ από το 1947 και μετά, το μοναρχοφασιστικό καθεστώς δεν θα νικούσε τον ΔΣΕ στον εμφύλιο πόλεμο του 1946-49.

Από τότε οι ΗΠΑ είναι το αφεντικό του ελληνικού κράτους μέχρι σήμερα.

Δεν υπάρχει καμία ελληνική κυβέρνηση που να μην εξαρτάται από τις ΗΠΑ. Για ένα διάστημα οι Αμερικανοί πρέσβεις ανεβοκατέβαζαν κυβερνήσεις και διεύθυναν την πολιτική ζωή του τόπου. Οι

ΗΠΑ έκαναν την Ελλάδα ένα προτεκτοράτο γιατί ήταν το σύνορο του δυτικού κόσμου με το ανατολικό μπλοκ, επέβαλαν την εγκατάσταση των βάσεων τους, ενέταξαν τη χώρα στο ΝΑΤΟ, επέβαλαν συμβάσεις τις δεκαετίες του 1950 και '60 που ευνοούσαν τις πολυεθνικές και τις μεγάλες επιχειρήσεις, επέβαλαν τη χούντα των συνταγματαρχών του 1967 όταν δεν είχαν άλλες εναλλακτικές πολιτικές δυνάμεις που να στηρίζεται η εξουσία τους, υποστήριξαν το πραξικόπημα κατά του Μακαρίου στην Κύπρο, του λεγόμενου «Κάστρο της Μεσογείου» όπως τον αποκαλούσε ο Χένρυ Κίσινγκερ.

Και από τη μεταπολίτευση και μετά δεν υπήρξε καμία ελληνική κυβέρνηση που να μην εξαρτήθηκε η εξουσία τους από τις ΗΠΑ – και οι κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ που εναλλάχτηκαν στην εξουσία.

Ακόμα και σήμερα που οι ΗΠΑ διατηρούν την πρωτοκαθεδρία στο παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα και στη σημερινή υπερεθνική ελίτ που αναδύθηκε μετά το τέλος του διπολισμού έχουν τους άμεσους τοποτηρητές τους στη διακυβέρνηση της χώρας από το 2010, στην εποχή των μνημονίων με το ΔΝΤ.

Όταν μιλάμε για ΔΝΤ εννοούμε τις ΗΠΑ. Μιλάμε για έναν οργανισμό που ιδρύθηκε μετά το τέλος του Β' παγκοσμίου πολέμου, εργάζεται για το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα και βρίσκεται υπό τον έλεγχο των ΗΠΑ.

Το ΔΝΤ είναι αυτήν τη στιγμή ένα από τα αφεντικά αυτού του τόπου μαζί με τους υπόλοιπους υπερεθνικούς οργανισμούς, την ΕΚΤ, την ΕΕ, και τώρα με την επιβολή του Γ' Μνημονίου της αριστερής κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ προστέθηκε και ο Ευρωπαϊκός Μηχανισμός Σταθερότητας. Τα προγράμματα των μνημονιακών συμβάσεων που επιβλήθηκαν στη χώρα από το 2010 και μετά έχουν τη σφραγίδα και τη συνταγή του ΔΝΤ, που έχει άλλωστε μεγάλη εμπειρία από την επιβολή παρόμοιων προγραμμάτων σε άλλες χώρες και σε προηγούμενες δεκαετίες που προκάλεσαν καταστροφές και εκατομμύρια θανάτους.

Οι ΗΠΑ μετά την πτώση του ανατολικού μπλοκ, στην αρχή της δεκαετίας του 1990, ξεκίνησε μια διαδικασία επέκτασης της ηγεμονίας τους –αφού είχε μείνει πια χωρίς αντίπαλο–, μια διαδικασία που σηματοδοτούσε τη Νέα Τάξη Πραγμάτων και την έξαρση του φαινομένου της παγκοσμιοποίησης του καπιταλισμού, ενσωματώνοντας στην οικονομία της αγοράς τα εδάφη της πρώην Σοβιετικής αυτοκρατορίας που είχε διαλυθεί.

Η Νέα Τάξη Πραγμάτων ξεκινά με τον α' πόλεμο του Ιράκ το 1991 και την «απελευθέρωση» του Κουβέιτ, που αποτελούσε στην πραγματικότητα την προσπάθεια εκ μέρους των ΗΠΑ και κατ' επέκταση της Δύσης να ελέγξει τα πετρελαϊκά αποθέματα της Μ. Ανατολής, που είναι τα μεγαλύτερα παγκοσμίως. Όποιος ελέγχει το πετρέλαιο είναι το αφεντικό του κόσμου γιατί το πετρέλαιο είναι το αίμα της σημερινής βιομηχανικής κοινωνίας από το οποίο εξαρτάται η

καπιταλιστική ανάπτυξη. Μετά τον πόλεμο, η Δύση και οι ΗΠΑ επιβάλλουν ένα εξοντωτικό εμπάργκο στο Ιράκ που σ' όλη τη διάρκεια της δεκαετίας του '90 προκάλεσε σχεδόν 1 εκατομμύριο θανάτους πολιτών από ελλείψεις αγαθών.

Ακολουθεί η επέμβαση στον Γιουγκοσλαβικό εμφύλιο μαζί με τη νεοσύστατη μετά τη συνθήκη του Μάαστριχτ Ευρωπαϊκή Ένωση και τη δημιουργία κρατών δορυφόρων και προτεκτοράτων στην περιοχή για να καταλήξουν στους βομβαρδισμούς της Γιουγκοσλαβίας το 1999, όπου και εκεί τα χιλιάδες θύματα ήταν άμαχοι πολίτες οι οποίοι είχαν ταξινομηθεί από τον τότε γενικό γραμματέα του ΝΑΤΟ ως «παράπλευρες απώλειες».

Μετά τις επιθέσεις της 11/9, οι ΗΠΑ κηρύσσουν τον πόλεμο κατά της «τρομοκρατίας» το 2001, ο οποίος είναι συνέχεια των πολέμων της Νέας Τάξης της δεκαετίας του '90 που στόχος είναι η επιβολή της δικτατορίας των αγορών και του κεφαλαίου.

Τα εγκλήματά τους είναι γνωστά: πόλεμοι στο Αφγανιστάν και στο Ιράκ, βομβαρδισμοί και δολοφονίες αμάχων στις δύο χώρες, επιβολή ενός καθεστώτος τρόμου με απαγωγές υπόπτων, κράτηση επ' αόριστον, βασανιστήρια, κυβερνήσεις ανδρείκελα, λεηλασία από τις δυτικές πετρελαϊκές και άλλες πολυεθνικές εταιρείες.

Σε όλα αυτά το ελληνικό κράτος ως «σύμμαχος» και δούλος ήταν και εξακολουθεί να είναι αρωγός.

Στην Ελλάδα, οι ΗΠΑ επέβαλαν τους δύο αντιτρομοκρατικούς νόμους του 2001 και του 2004 μαζί με τους Βρετανούς για την αντιμετώπιση του εγχώριου αντάρτικου πόλης, επέβαλαν μαζί με την ΕΕ συμβάσεις διεθνείς για την αντιμετώπιση της «τρομοκρατίας» με συνεργασία σε αστυνομικό και δικαστικό επίπεδο και συλλογή πληροφοριών, πίεσαν να γίνουν οι υποκλοπές του 2004-05, συνέδραμαν τους Βρετανούς στις απαγωγές των Πακιστανών το 2005, επέβαλαν τον νόμο για την αποθήκευση των τηλεπικοινωνιακών συνδιαλέξεων και σήμερα με το ΔΝΤ από το 2010 μέχρι σήμερα, μετά την εμφάνιση της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης και την κρίση χρέους που χτύπησε την Ελλάδα, είναι συνυπεύθυνοι μαζί με την ΕΕ και την ΕΚΤ για την πολιτική της κοινωνικής γενοκτονίας που έχει προκαλέσει χιλιάδες νεκρούς και εκατομμύρια φτωχών και άπορων.

Αυτοί οι παγκόσμιοι χασάπηδες και σφαγείς των λαών κατηγορούν εμάς, τον Επαναστατικό Αγώνα, ως τρομοκράτες, το ελληνικό κράτος μάς επικηρύσσει δύο φορές, μία το 2007 όταν είχαμε χτυπήσει την πρεσβεία των ΗΠΑ με 800.000 ευρώ και μία φορά το 2014 με 2 εκατομμύρια ευρώ, ενώ τα ελληνικά δικαστήρια μας καταδικάζουν μεταξύ άλλων και για λογαριασμό τους σε 50 χρόνια κάθειρξη.

Οι Έλληνες δυνάστες απέδειξαν ότι είναι άξιοι δούλοι και ραγιάδες.

Η επίθεση στην πρεσβεία των ΗΠΑ από τον Επαναστατικό Αγώνα ήταν εκτός των άλλων μια πράξη αλληλεγγύης στους λαούς που πλήττονται από τον πόλεμο κατά της «τρομοκρατίας», μία πράξη αλληλεγγύης σ' όσους αγωνίζονται ενάντια σε αυτόν τον πόλεμο σε Παλαιστίνη, Λίβανο, Ιράκ και Αφγανιστάν αλλά και στη Δύση.

Η επίθεση αυτή ήταν η κορυφαία εκείνης της περιόδου, που από το 2003 ως το 2007 ο Επαναστατικός Αγώνας είχε ως αιχμή της δράσης του τον πόλεμο κατά της «τρομοκρατίας» και τις νεοφιλελεύθερες μεταρρυθμίσεις που προωθούνταν εκείνον τον καιρό από το ελληνικό κράτος.

Η τελευταία επίθεση εκείνης της περιόδου ήταν η επίθεση με υποπολυβόλο MP5 στο β' αστυνομικό τμήμα Ν. Ιωνίας στις 30 Απριλίου του 2007.

Αυτή η ενέργεια ήταν μια προειδοποίηση προς την ελληνική αστυνομία ότι αν πυροβολήσει ή σκοτώσει κάποιον πολίτη, εμείς ως Επαναστατικός Αγώνας θα απαντήσουμε με τον ίδιο τρόπο. Ήταν μια προειδοποίηση προς τον τότε υπουργό Δημοσίας Τάξης Βύρωνα Πολύδωρα, ο οποίος είχε δώσει το πράσινο φως στους αστυνομικούς, τους οποίους ειλικρινώς αποκάλεσε ως «πραιποριανούς», ότι θα μπορούσαν να τραβήξουν όπλο και να πυροβολήσουν εναντίον πολιτών, διαδηλωτών, νεολαίων, αναρχικών που τους επιτίθενται στο δρόμο, σε διαδηλώσεις ή σε αστυνομικά τμήματα.

Εκείνη την περίοδο το πολιτικό κλίμα ήταν οξυμένο εξαιτίας των φοιτητικών κινητοποιήσεων ενάντια σε νομοσχέδιο του υπουργείου Παιδείας που αφορούσε την ιδιωτικοποίηση της ανώτατης εκπαίδευσης αλλά και γενικότερα της παιδείας. Ήταν ένα νομοσχέδιο μέσα στα πλαίσια των νεοφιλελεύθερων μεταρρυθμίσεων της τότε κυβέρνησης Καραμανλή το οποίο συνάντησε σφοδρές αντιδράσεις από τους φοιτητές, τους μαθητές και τη νεολαία.

Έτσι, σε κάθε διαδήλωση εναντίον του νομοσχεδίου του υπουργείου Παιδείας γίνονταν επεισόδια και συγκρούσεις μεταξύ διαδηλωτών νεολαίων και αστυνομικών των ΜΑΤ.

Ο τότε υπουργός Δημοσίας Τάξης κάλυπτε πάγια τις βιαιοπραγίες των αστυνομικών.

Αξέχαστες θα μείνουν οι δηλώσεις του σε αρκετά γεγονότα της εποχής εκείνης, όπως στην υπόθεση της απαγωγής των Πακιστανών όπου διέψευδε το ίδιο το γεγονός της απαγωγής των Πακιστανών, όπως είχε κάνει και ο προκάτοχός του Γ. Βουλγαράκης, ενώ έφτασε να δηλώσει ότι οι «Πακιστανοί επιδίδονται στο σπορ της αλληλοαρπαγής». Να υπενθυμίσω ότι ο τότε εισαγγελέας του Αρείου Πάγου Δ. Λινός είχε παραδεχθεί ότι οι απαγωγές είχαν γίνει.

Στην υπόθεση του ξυλοδαρμού του Κύπριου φοιτητή στη Θεσσαλονίκη, την ημέρα της επετείου της εξέγερσης του Πολυτεχνείου το 2006, από αστυνομικούς της κρατικής ασφάλειας έλεγε ψέματα ότι ο φοιτητής είχε χτυπήσει σε ζαρντινέρα κι έτσι έμεινε γνωστή αυτή η υπόθεση.

Μετά από επίθεση με μολότοφ από αναρχικούς στο αστυνομικό τμήμα Εξαρχείων και στο αστυνομικό τμήμα Παπάγου, είχε δηλώσει ότι «οι αστυνομικοί έχουν ευαίσθητο νευρικό σύστημα και μπορούν να τραβήξουν όπλο». Ουσιαστικά έδινε το πράσινο φως για χρήση πυρών.

Παράλληλα υπήρχε ένα κλίμα που προωθούσε την εκκαθάριση των αναρχικών από την περιοχή των Εξαρχείων.

Δυστυχώς η προειδοποίησή μας όταν αναλάβαμε την ένοπλη επίθεση στο β' αστυνομικό τμήμα Ν. Ιωνίας, ότι θα υπάρξει νεκρός από πυρά αστυνομικών λόγω της κλιμακούμενης αύξησης της αστυνομικής βίας εκείνη την περίοδο, επιβεβαιώθηκε 1,5 χρόνο αργότερα με τη δολοφονία του 16χρονου Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου στα Εξάρχεια από τους αστυνομικούς Κορκονέα και Σαραλιώτη στις 6 Δεκεμβρίου του 2008.

Η β' περίοδος της δράσης του Επαναστατικού Αγώνα, από το 2009 μέχρι σήμερα, έχει ως αιχμή την παγκόσμια οικονομική κρίση η οποία αρχικά ξεκίνησε στις ΗΠΑ το 2007, από το σκάσιμο της φούσκας των ενυπόθηκων στεγαστικών δανείων, και μετά την κατάρρευση της τράπεζας Lehman Brothers τον Σεπτέμβριο του 2008 η κρίση πήρε παγκόσμιες διαστάσεις.

Η κρίση αυτή είναι το μπλοκάρισμα και η κατάληξη μιας διαδικασίας όπου επί δεκαετίες το κεφάλαιο προσπαθούσε να αυξήσει ολοένα και περισσότερο τα κέρδη του, να βρει νέους τρόπους άντλησης κερδών και να ξεπεράσει κρίσεις που κατά καιρούς ξεσπούσαν και έθεταν εμπόδια για απόσπαση ακόμα μεγαλύτερων κερδών και πλούτου.

Ο παγκόσμιος δε χαρακτήρας της είναι αποτέλεσμα της αλληλεξάρτησης των λειτουργιών του καπιταλισμού, του τραπεζικού τομέα με τη βιομηχανία, το εμπόριο, τις υπηρεσίες, αλληλεξάρτηση η οποία έχει προχωρήσει πολύ τις τελευταίες 4 δεκαετίες, όταν ο καπιταλισμός εγκατέλειψε το μεταπολεμικό σοσιαλδημοκρατικό μοντέλο ανάπτυξης και το κράτος πρόνοιας, όπου έσπασε τα εθνικά σύνορα, ανέτρεψε τα όρια που υπήρχαν στη ροή και στην κίνηση του κεφαλαίου και του χρήματος.

Παράλληλα επιτέθηκε στην τάξη των εργαζομένων, παίρνοντας πίσω σταδιακά ό,τι είχε κερδίσει η εργατική τάξη όλα τα προηγούμενα χρόνια με μια σειρά αιματηρών αγώνων, αυξήσεις μισθών, συντάξεις, δωρεάν ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και ασφάλιση, δημόσια υγεία και εκπαίδευση, πλήρη απασχόληση.

Το αποτέλεσμα ήταν η μείωση του εργατικού εισοδήματος, η συρρίκνωση των μισθών και των συντάξεων, η υποβάθμιση ή η καταστροφή της δημόσιας ασφάλισης, η ιδιωτικοποίηση της δημόσιας περιουσίας και η παραχώρησή της στους πλούσιους και στο ιδιωτικό κεφάλαιο, η αγοραιοποίηση της δημόσιας υγείας και εκπαίδευσης, η γενικότερη αποχώρηση του κράτους από την οικονομία και τις παρεμβάσεις στην οικονομία προς όφελος των εργαζομένων και των

φτωχών και παράλληλα η ισχυροποίηση του κράτους στον τομέα της ασφάλειας και της καταστολής για την υπεράσπιση των πλουσίων και καπιταλιστών από ταραχές, εξεγέρσεις ή επαναστάσεις.

Το 2008 ο Επαναστατικός Αγώνας, αναλύοντας την κρίση και κατανοώντας τα αποτελέσματά της, αποφάσισε να αλλάξει στρατηγική και να χτυπήσει δομές του κεφαλαίου, μηχανισμούς και πρόσωπα που ευθύνονται για την κρίση και επωφελούνται από την εφαρμογή των πολιτικών που υιοθετούνται για την αντιμετώπισή της.

Το 2008 ο Επαναστατικός Αγώνας είχε ήδη αποφασίσει να χτυπήσει το Χρηματιστήριο Αθηνών γι' αυτόν το λόγο, έναν μηχανισμό που παίζει κομβικό ρόλο στη συγκεντροποίηση της οικονομικής ισχύος στα χέρια μιας μειοψηφίας καπιταλιστών, της υπερεθνικής οικονομικής ελίτ.

Γι' αυτόν το λόγο, η οργάνωση αποφάσισε να χρησιμοποιήσει μεγάλες ποσότητες εκρηκτικών έτσι ώστε να προκαλέσει όσο το δυνατόν περισσότερες ζημιές, έτσι ώστε να σαμποτάρει τη λειτουργία δομών του κεφαλαίου και να κάνει την Ελλάδα μια ανασφαλή χώρα για τις επενδύσεις και τα σχέδια του κεφαλαίου και του κράτους.

Όμως η δολοφονία Γρηγορόπουλου στις 6 Δεκεμβρίου του 2008 μας έκανε να αποφασίσουμε να αναβάλουμε μια τέτοια ενέργεια και να φανούμε συνεπείς όσον αφορά την προειδοποίηση που είχαμε κάνει με την επίθεση στο β' αστυνομικό τμήμα Ν. Ιωνίας το 2007 προς την αστυνομία και το κράτος ότι θα υπήρχαν αντίποινα αν η αστυνομία δολοφονούσε κάποιον πολίτη.

Η ένοπλη επίθεση στα Εξάρχεια στις 5 Γενάρη του 2009 κατά αστυνομικών των ΜΑΤ όπως και η προηγούμενη στις 23 Δεκεμβρίου του 2008 σε λεωφορείο των ΜΑΤ στου Ζωγράφου έξω από την έδρα των ΜΑΤ ήταν η εκπλήρωση αυτής της προειδοποίησης, τα δίκαια αντίποινα κατά της αστυνομίας που δολοφόνησε τον Γρηγορόπουλο.

Στην προκήρυξη με την οποία ο Επαναστατικός Αγώνας ανέλαβε την ευθύνη για αυτές τις επιθέσεις και λαμβάνοντας υπ' όψιν τη νεολαιίστικη εξέγερση του Δεκεμβρίου του 2008, η οποία ήταν η μεγαλύτερη στη σύγχρονη ελληνική ιστορία, η οργάνωση για πρώτη φορά διατύπωσε την άποψη ότι παρουσιάζεται στην Ελλάδα μια προοπτική για κοινωνική επανάσταση.

Και αυτό γιατί η οργάνωση προέβλεψε με επιτυχία ότι ακριβώς λόγω της κρίσης και των πολιτικών που θα εφαρμόσουν οι κυβερνήσεις και το κράτος, πολιτικές κοινωνικής ληστείας και λεηλασίας για να σώσουν τις τράπεζες που είχαν πληγεί από την κρίση, το καθεστώς γενικότερα στην Ελλάδα θα απαξιωνόταν και θα απονομιμοποιούνταν στα μάτια της κοινωνικής πλειοψηφίας όπως φυσικά και το πολιτικό σύστημα, πράγμα που επιβεβαιώθηκε από το 2010 και μετά με την ψήφιση του Μνημονίου.

Ακριβώς λόγω της επαναστατικής προοπτικής που έχει η οργάνωση και που έβαζε για πρώτη

φορά όταν έκανε τις ένοπλες επιθέσεις κατά των αστυνομικών των ΜΑΤ μετά τη δολοφονία Γρηγόρου, ο Επαναστατικός Αγώνας διατύπωσε την άποψη ότι θα πρέπει να πάμε παραπέρα από την εξέγερση του Δεκεμβρίου του 2008 που παρέλυσε το καθεστώς για 3 μέρες –σε σημείο να υπάρξει από την κυβέρνηση Καραμανλή η σκέψη να κηρυχτεί στρατιωτικός νόμος–, ότι θα πρέπει να μπει μπροστά η επαναστατική προοπτική από ένα κίνημα που θα προτείνει και θα αποπειραθεί την ανατροπή του καπιταλισμού και του κράτους και ότι γι' αυτό είναι απαραίτητη και αναγκαία η προσφυγή στα όπλα και ότι ένα τέτοιο κίνημα θα πρέπει να είναι ένοπλο και προετοιμασμένο για την ένοπλη σύγκρουση με την κεντρική εξουσία και το κράτος.

Ο Επαναστατικός Αγώνας μιλούσε για την ανακήρυξη και δημιουργία μιας Αθηναϊκής Κομμούνας όπως ήταν η Παρισινή Κομμούνα του 1871, η πρώτη προλεταριακή ένοπλη επανάσταση. Και ακριβώς γιατί βάζαμε την προοπτική μιας ένοπλης κοινωνικής επανάστασης στην Ελλάδα, η παρακαταθήκη των ένοπλων επιθέσεων στους αστυνομικούς των ΜΑΤ, ιδιαίτερα στα Εξάρχεια στις 5 Γενάρη του 2009, ήταν κεφαλαίως σημασίας.

Γιατί έδινε ένα έμπρακτο παράδειγμα πόσο εύκολα μια αποφασισμένη ομάδα αγωνιστών εξουδετερώνει ένοπλα τις δυνάμεις καταστολής στο δρόμο.

Αυτό θα ήταν ένα πολύτιμο μάθημα στην περίπτωση μιας ένοπλης σύγκρουσης ενός επαναστατικού κινήματος με το κράτος και την κεντρική εξουσία.

Γι' αυτό και η ένοπλη επίθεση στα Εξάρχεια ήταν από τις σημαντικότερες ενέργειες του Επαναστατικού Αγώνα και από τις πιο δημοφιλείς στη νεολαία.

Μετά από αυτήν την επίθεση ο Επαναστατικός Αγώνας έβαλε σε εφαρμογή μέσα στο 2009 την καμπάνια που έχει ως αιχμή την κρίση που άρχιζε τότε να πλήττει την Ελλάδα, θέτοντας ως στόχους δομές του κεφαλαίου που είναι υπεύθυνες για την κρίση και για τις πολιτικές που άρχιζαν να εφαρμόζονται για να σωθούν οι τράπεζες, όπως π.χ. την απόφαση της κυβέρνησης Καραμανλή να δώσει 28 δισ. ευρώ για να σώσει τις ελληνικές τράπεζες.

Έτσι, η οργάνωση αποπειράθηκε να ανατινάξει με 125 κιλά εκρηκτικά τα κεντρικά γραφεία της αμερικανικής πολυεθνικής τράπεζας Citibank στην Κηφισιά στις 18 Φεβρουαρίου 2009 και χτύπησε ένα υποκατάστημα της ίδιας τράπεζας στη Ν. Ιωνία στις 9 Μαρτίου 2009.

Η Citibank είναι από τις μεγαλύτερες τράπεζες παγκοσμίως, μέλος ενός ομίλου της Citibank με πολλές θυγατρικές και συμμετοχή σε μεγάλες επιχειρήσεις παγκοσμίως.

Αυτή η τράπεζα μαζί με άλλους τραπεζικούς κολοσσούς, όπως η Goldman Sachs, η J.P. Morgan, η Morgan Stanley, η Deutsche Bank, η HSBC, είναι από τις πλουσιότερες τράπεζες στον κόσμο και τα μεγαλοστελέχη τους από τους πλουσιότερους ανθρώπους παγκοσμίως.

Όπως έχω πει και στην πρώτη δίκη της οργάνωσης, τέτοια χρηματοπιστωτικά ιδρύματα, τέτοιοι μεγαλοκαρχαρίες και τοκογλύφοι είναι στην πραγματικότητα παγκόσμιοι ληστές και εγκληματίες, πλανητικοί φονιάδες, ειδικευμένοι στο να λεηλατούν οικονομίες χωρών σε όλα τα μήκη και πλάτη του κόσμου προκαλώντας καταστροφές και μαζικούς θανάτους από πείνα, φτώχεια και αρρώστιες.

Τράπεζες όπως η Citibank τη δεκαετία του '70 έδωσαν δάνεια σε χώρες της υποσαχάριας Αφρικής και της Λατινικής Αμερικής για να αναπτυχθούν.

Με την αύξηση των επιτοκίων, τα χρέη αυτών των χωρών εκτοξεύτηκαν σε τέτοιο σημείο που βρέθηκαν να χρωστάνε πολύ περισσότερα από τη συνολική αξία των περιουσιακών τους στοιχείων, όπως ακριβώς συμβαίνει σήμερα και με την Ελλάδα, που έχει χρέος γύρω στο 170% του ΑΕΠ.

Όταν αυτές οι χώρες δεν μπόρεσαν να ξεπληρώσουν, ανέλαβε το ΔΝΤ και η Παγκόσμια Τράπεζα να βοηθήσουν αυτές τις τράπεζες όπως τη Citibank που δεν μπορούσαν να εισπράξουν τα χρέη.

Έδωσαν δάνεια στις χώρες αυτές με σκοπό να ξεπληρώσουν τα χρέη τους. Ακριβώς όπως έκαναν και με την Ελλάδα από το 2010 και μετά.

Αυτή η οικονομική βοήθεια συνοδευόταν από απεχθή νεοφιλελεύθερα μέτρα όπως αυτά που εφαρμόζονται στην Ελλάδα τα τελευταία χρόνια. Δηλαδή ξεπούλημα όλης της δημόσιας περιουσίας, τα πάντα να ιδιωτικοποιηθούν και να περάσουν στα χέρια του πολυεθνικού κεφαλαίου και των τραπεζών, ενώ επιβλήθηκε ένας εργασιακός μεσαίωνας και μια οικονομική αφαίμαξη των φτωχών.

Αυτά τα μέτρα προκάλεσαν πείνα, προκάλεσαν αρρώστιες, προκάλεσαν θανάτους από τη φτώχεια και τις ελλείψεις των βασικών αγαθών.

Ό,τι ακριβώς έγινε και στην Ελλάδα τα τελευταία χρόνια ίσως σε μικρότερη κλίμακα.

Όμως τα δάνεια του ΔΝΤ και της Παγκόσμιας Τράπεζας δεν μπόρεσαν να γλιτώσουν τις χώρες αυτές τις αναπτυσσόμενες από την κατάρρευση και έτσι, επειδή δεν μπορούσαν να ξεπληρώσουν τις τράπεζες, δημιουργήθηκε η κρίση του χρέους του 1982.

Τότε το αμερικάνικο κράτος έσπευσε να σώσει τις τράπεζες και τη Citibank έτσι ώστε να εισπράξουν τα χρέη μετατρέποντας το υπόλοιπο χρέος σε ομόλογα του αμερικάνικου δημοσίου τα οποία μοιράστηκαν και αγοράστηκαν από χιλιάδες πολίτες, καταφέροντας έτσι τη διάχυση του πιστωτικού κινδύνου. Δηλαδή το αμερικανικό κράτος έβαλε τους Αμερικάνους πολίτες να πληρώσουν το υπόλοιπο χρέος των τραπεζών.

Το ίδιο έγινε και πρόσφατα, το 2008, όπου το αμερικανικό κράτος έσωσε τη Citibank από την κατάρρευση στην αρχή της σημερινής κρίσης με τα λεφτά των Αμερικανών φορολογούμενων.

Στην Ελλάδα η Citibank έχει παρουσία από τη δεκαετία του 1960, περίοδο εισροής του ξένου κεφαλαίου στη χώρα με προνομιακούς όρους.

Έχει πρωτοστατήσει στη λεηλασία του χρηματιστηρίου το 1999 μαζί με άλλους υπερεθνικούς χρηματοπιστωτικούς ομίλους και μετά την κατάρρευση του χρηματιστηρίου εξαγόρασε για ένα κομμάτι ψωμί μεγάλο μέρος των μετοχών των ελληνικών επιχειρήσεων, με αποτέλεσμα η ελληνική οικονομία να περάσει στον έλεγχο του υπερεθνικού κεφαλαίου.

Είναι σύμβουλος του ελληνικού κράτους για την ιδιωτικοποίηση της δημόσιας περιουσίας, έχει κερδοσκοπήσει στην αγορά του ελληνικού χρέους, είναι δανείστρια τράπεζα του ελληνικού κράτους και κάτοχος ομολόγων του ελληνικού δημοσίου.

Είναι μια από τις τράπεζες, ξένες και ελληνικές, για τις οποίες ψηφίστηκε το Α' Μνημόνιο του 2010 και είναι συνυπεύθυνη για τα δεινά του ελληνικού λαού, για τη φτώχεια, την εξαθλίωση και τους θανάτους που προκάλεσαν οι μνημονιακές πολιτικές.

Γι' αυτούς τους χασάπηδες των λαών και του ελληνικού λαού, τους οποίους το κατηγορητήριο εναντίον μας τους εμφάνιζε ως οργανισμό «κοινή ωφέλειας», οι άξιοι δούλοι και ραγιάδες των πλουσίων Έλληνες δικαστές μάς καταδίκασαν το 2013.

Μία άλλη τράπεζα, ελληνική αυτήν τη φορά, που ήταν δανείστρια του ελληνικού κράτους και κάτοχος ομολόγων του ελληνικού δημοσίου, είναι η Eurobank της γνωστής οικογένειας Λάτση, της οποίας υποκατάστημα ανατίναξε ο Επαναστατικός Αγώνας στην Αργυρούπολη στις 12 Μαΐου του 2009. Είναι και αυτή μία από τις τράπεζες οι οποίες είναι υπεύθυνες για την κρίση και για τις πολιτικές που εφαρμόζονται για την αντιμετώπισή της.

Είναι μία από τις τράπεζες για τις οποίες ψηφίστηκε το Α' Μνημόνιο το 2010 και είναι συνυπεύθυνη για τα δεινά του ελληνικού λαού.

Είναι μία από τις τράπεζες που και αυτή συνέβαλε στη λεηλασία του χρηματιστηρίου το 1999, όπου λεηλατήθηκαν δισεκατομμύρια δραχμές από τις αποταμιεύσεις μικροκαταθετών και μικρομεσαίων επιχειρήσεων οι οποίοι πείστηκαν από την προπαγάνδα των τραπεζών και την τότε κυβέρνηση Σημίτη του ΠΑΣΟΚ να συμμετάσχουν στον χρηματιστηριακό τζόγο με αποτέλεσμα να καταστραφούν και πολλοί να αυτοκτονήσουν.

Η Eurobank είχε μεγάλη προσφορά στη διαδικασία προσαρμογής της χώρας στη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση και ήταν μεγάλη η προσφορά της στη διαδικασία υπαγωγής του λαού στον ζυγό του χρέους και την καταστροφή που αυτό επέφερε.

Επίσης συμμετείχε μαζί με άλλες ελληνικές τράπεζες στη λεηλασία των πόρων των ασφαλιστικών ταμείων των εργαζομένων, λεηλασία που γινόταν με τον νόμο που έφτιαξε η κυβέρνηση Σημίτη, η οποία δημιούργησε την Ανώνυμη Εταιρία Διαχείρισης Αμοιβαίων Κεφαλαίων των ασφαλιστικών ταμείων έτσι ώστε να παίζονται στο χρηματιστήριο τα αποθεματικά των ασφαλιστικών ταμείων για να αποκομίζουν μεγαλύτερα κέρδη οι τράπεζες.

Και αυτούς τους χασάπηδες του ελληνικού λαού το κατηγορητήριο της «δικαιοσύνης» εναντίον μας τους εμφάνιζε ως οργανισμό «κοινής ωφέλειας».

Σε συνέχεια της εφαρμογής αυτής της στρατηγικής που έχει ο Επαναστατικός Αγώνας από το 2009, στο να χτυπηθούν δομές του κεφαλαίου υπεύθυνες για την κρίση και για τις πολιτικές που εφαρμόζονται για την αντιμετώπισή της, η οργάνωση πραγματοποίησε επίθεση με αυτοκίνητο-βόμβα με 150 κιλά εκρηκτικά στο Χρηματιστήριο Αθηνών στις 2 Σεπτεμβρίου του 2009.

Ήταν από τις σημαντικότερες ενέργειες του ελληνικού αντάρτικου πόλης διαχρονικά. Προξένησε μεγάλες καταστροφές, αν και δεν κατάφερε να σταματήσει τη λειτουργία των χρηματιστηριακών συναλλαγών όπως ελπίζαμε, όμως δημιούργησε ένα κλίμα ανασφάλειας και αποσταθεροποίησης στους επενδυτές ιδιαίτερα σε μια περίοδο που τα αποτελέσματα της κρίσης είχαν αρχίσει να γίνονται ορατά στη χώρα.

Τα χρηματιστήρια είναι από τις βασικές δομές του καπιταλιστικού συστήματος διεθνώς.

Είναι μηχανισμοί που στόχο έχουν την αναδιανομή του κοινωνικού πλούτου από τη βάση προς την κορυφή της κοινωνικής ιεραρχίας προς όφελος των οικονομικά ισχυρών.

Είναι μηχανισμοί που προωθούν τον «κοινωνικό δαρβινισμό» όπου οι ισχυροί επικρατούν επί των αδυνάτων, όπου οι μεγαλοκαρχαρίες τρώνε τα μικρότερα ψάρια, εκεί όπου οι ισχυροί συνασπίζονται για να καταβροχθίσουν τους λιγότερο ισχυρούς.

Τα χρηματιστήρια είναι στην πραγματικότητα εγκληματικοί μηχανισμοί που τους χρησιμοποιεί το κεφάλαιο για να ληστεύει το λαό και τους εργαζόμενους.

Αν υπάρχει ένας θεσμός που ενσαρκώνει περισσότερο πιστά το βασικό χαρακτηριστικό λειτουργίας του καπιταλισμού και της οικονομίας της αγοράς, δηλαδή την απληστία για κέρδος και δύναμη, αυτός ο θεσμός είναι το χρηματιστήριο.

Αυτοί που ελέγχουν τα χρηματιστήρια είναι πολυεθνικοί κολοσσοί, τράπεζες όπως η Goldman Sachs, η HSBC, η J.P. Morgan, η οποία είχε πρωταγωνιστήσει στο σκάνδαλο των δομημένων ομολόγων το 2007 με την κλοπή των αποθεματικών ασφαλιστικών ταμείων, είναι η Citibank, η Barclays, η Bank of America, η Deutsche Bank, είναι ουσιαστικά οι μεγαλύτερες τράπεζες του κόσμου.

Τέτοιοι τραπεζικοί κολοσσοί είναι τα πραγματικά αφεντικά παγκοσμίως γιατί έχουν προεξέχοντα ρόλο στο καπιταλιστικό σύστημα και ελέγχουν τη βιομηχανία, το εμπόριο, τις υπηρεσίες, όλους τους κλάδους της οικονομίας.

Ό,τι συναλλαγές γίνονται στα χρηματιστήρια μόνο δεινά φέρνουν στους λαούς, μόνο φτώχεια και εξαθλίωση για τους πολλούς και ακόμα μεγαλύτερα πλούτη για τους λίγους της υπερεθνικής οικονομικής ελίτ.

Το αποτέλεσμα των χρηματιστηριακών συναλλαγών, οι συγχωνεύσεις ή εξαγορές εταιρειών μπορεί να αποφέρουν αποτελέσματα όπως το κλείσιμο επιχειρήσεων και να μείνουν άνεργοι χιλιάδες εργαζόμενοι με το πρόσχημα της εξυγίανσης, μπορεί να είναι εργασιακός μεσαίωνας, ακόμα πιο στυγνές συνθήκες εκμετάλλευσης, μπορεί να είναι η κατάρρευση οικονομικών χωρών με ανυπολόγιστες συνέπειες σε φτώχεια, πείνα, εξαθλίωση, θανάτους από στερήσεις και αρρώστιες.

Τα χρηματιστήρια αποτελούν στην πάλη των τάξεων ένα εργαλείο, ένα όπλο του κεφαλαίου εναντίον των εργαζομένων και των λαών.

Το ελληνικό χρηματιστήριο το 1999 πρωτοστάτησε στη μέχρι τότε μεγαλύτερη κοινωνική ληστεία –πριν φυσικά από τη λεηλασία κολοσσιαίων διαστάσεων που γίνεται σήμερα με τα μνημόνια–, στη μεγαλύτερη αναδιανομή πλούτου προς όφελος του υπερεθνικού κεφαλαίου.

Είχε αποκαλεστεί το σκάνδαλο του χρηματιστηρίου.

Ήταν όμως μια σκόπιμη πολιτική που προώθησε η τότε κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ του Σημίτη μαζί με την οικονομική ολιγαρχία με μια προπαγάνδα περί «λαϊκού καπιταλισμού» όπου ο καθένας μπορεί να γίνει πλούσιος, για να προσελκύσει σχεδόν 1 εκατομμύριο ανθρώπους μικροκαταθέτες της μικρομεσαίας τάξης για να παίξουν στο χρηματιστήριο και τελικά να καταστραφούν οικονομικά, να χαθούν περιουσίες και δισεκατομμύρια για να τα πάρουν οι μεγαλοκαρχαρίες, οι τράπεζες, κομματικά στελέχη και μεγάλες επιχειρήσεις.

Αυτός είναι ο «κοινωφελής» ρόλος του χρηματιστηρίου. Όπως έχω πει, αυτή η πολιτική μέσω του χρηματιστηρίου βοήθησε έτσι ώστε η ελληνική οικονομία να ενσωματωθεί στις διεθνείς αγορές και να περάσει στον έλεγχο του υπερεθνικού κεφαλαίου.

Βοήθησε στο να ενσωματωθεί η Ελλάδα λίγα χρόνια αργότερα στην ευρωζώνη το 2002.

Ήταν ένα βήμα σε μια πολιτική διαδικασία που είχε ξεκινήσει από την αρχή της δεκαετίας του '90, όταν εγκαινιάστηκαν οι νεοφιλελεύθερες μεταρρυθμίσεις στη χώρα, μια πολιτική που υπαγορεύτηκε από την Ευρωπαϊκή Ένωση που περιλάμβανε την αποβιομηχάνιση της χώρας, την καταστροφή της παραγωγικής δομής της χώρας, το άνοιγμα στις διεθνείς αγορές, όπου η

Ελλάδα δεν θα μπορούσε να ανταγωνιστεί τις βιομηχανικά ανεπτυγμένες χώρες της Δύσης και θα κατέληγε υποχείριο του υπερεθνικού κεφαλαίου.

Το χρηματιστήριο, λόγω του ρόλου του ως ένα όπλο του κεφαλαίου να ληστεύει τους εργαζόμενους, έχει συμβάλει όπως έχω ήδη αναφέρει στη λεηλασία των αποθεματικών των ασφαλιστικών ταμείων από τις τράπεζες που τα χρησιμοποιούν για να τα επενδύσουν στο χρηματιστήριο για να αποκομίσουν ακόμα μεγαλύτερα κέρδη.

Διεθνή χρηματιστήρια όπως αυτά της Wall Street, του Λονδίνου, της Φρανκφούρτης, εκεί όπου οι συναλλαγές επηρεάζουν εκατομμύρια και δισεκατομμύρια ανθρώπων σ' όλο τον κόσμο, είναι στην πραγματικότητα όπλα μαζικής καταστροφής. Διαπράττουν εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας.

Σκοτώνουν πολύ περισσότερους ανθρώπους απ' ό,τι οι στρατοί στους πολέμους και στα πεδία μαχών.

Θα αναφέρω ένα παράδειγμα:

Όταν ξέσπασε η κρίση με το σκάσιμο της φούσκας των ενυπόθηκων στεγαστικών δανείων στις ΗΠΑ το 2007, πολλοί μεγαλοεπενδυτές στράφηκαν προς το χρηματιστήριο τροφίμων του Σικάγου.

Πόνταραν και επένδυσαν στην αύξηση της τιμής βασικών αγαθών και τροφίμων, το σιτάρι, το καλαμπόκι, το ρύζι.

Θα πρέπει να ληφθεί υπ' όψιν ότι η παραγωγή και η εμπορία τροφίμων παγκοσμίως ελέγχεται από λίγες πολυεθνικές εταιρείες, στην πλειοψηφία τους αμερικάνικες.

Όταν έγινε αυτό, δηλαδή η επένδυση στην αύξηση της τιμής βασικών αγαθών, εκατομμύρια άνθρωποι βρέθηκαν σε χώρες του Τρίτου Κόσμου να μην έχουν χρήματα να αγοράσουν τα απαραίτητα για την επιβίωσή τους.

Ξέσπασαν εξεγέρσεις το 2008 σε χώρες όπως το Πακιστάν, η Ινδονησία, οι Φιλιππίνες, η Σομαλία, η Αϊτή, όπου ο κόσμος, οι φτωχοί, λεηλατούσαν τα μαγαζιά για να βρουν τρόφιμα, ενώ οι δυνάμεις ασφαλείας, η αστυνομία και ο στρατός πυροβολούσαν το πλήθος που λεηλατούσε τα μαγαζιά με αποτέλεσμα να υπάρξουν αρκετοί νεκροί.

Ταυτόχρονα άλλοι μεγαλοεπενδυτές επένδυσαν στην αύξηση της τιμής του πετρελαίου εκείνη την περίοδο με αποτέλεσμα μέσα στο 2008 η τιμή του να διπλασιαστεί από 85 δολάρια το βαρέλι στα 150 δολάρια.

Όταν αυξάνεται η τιμή του πετρελαίου αυξάνονται τα πάντα, τα βασικά αγαθά, το κόστος ζωής, και αυτό είναι εις βάρος των λαών, των εργαζομένων και των φτωχών.

Όλες αυτές οι χρηματιστηριακές συναλλαγές που γίνονται για την αποκόμιση ακόμα μεγαλύτερων κερδών και πλούτου από την υπερεθνική οικονομική ελίτ δολοφονούν χιλιάδες ανθρώπους κάθε μέρα. Τα χρηματιστήρια είναι μηχανισμοί που υπάρχουν για να ληλατούν, να ληστεύουν, να καταστρέφουν και να σκοτώνουν. Και για αυτούς τους χασάπηδες που ελέγχουν το ελληνικό χρηματιστήριο οι άξιοι δούλοι και ραγιάδες Έλληνες δικαστές μάς καταδίκασαν το 2013.

Οι επιθέσεις σε τέτοιους μηχανισμούς όπως το χρηματιστήριο και οι τράπεζες έχουν μεγάλη κοινωνική αποδοχή. Όταν καίγεται ή ανατινάζεται μια τράπεζα οι φτωχοί χαίρονται γιατί γνωρίζουν ότι αυτοί οι μηχανισμοί τους πίνουν το αίμα.

Έχω δει προσωπικά στις ταραχές της 12ης Φεβρουαρίου 2012 ενάντια στο μνημόνιο, στις οποίες συμμετείχα, ηλικιωμένους ανθρώπους, απλούς ανθρώπους, όχι αναρχικούς ή ταραχοποιούς, να προσπαθούν να σπάσουν τράπεζες στην οδό Πανεπιστημίου όπως της Eurobank στην Κοραή και Πανεπιστημίου ή τα κεντρικά της Alpha Bank στην Πανεπιστημίου, τα οποία τελικά πυρπολήθηκαν. Έχω δει, στα ίδια επεισόδια, απλό κόσμο που συμμετείχε να πετά πέτρες στους αστυνομικούς των ΜΑΤ.

Οι επιθέσεις του Επαναστατικού Αγώνα στο Χρηματιστήριο, τη Eurobank, τη Citibank, στα υπουργεία Απασχόλησης και Οικονομίας, η επίθεση στην πρεσβεία των ΗΠΑ και η τελευταία επίθεση της οργάνωσης στη Διεύθυνση Εποπτείας της Τράπεζας της Ελλάδας στο Σύνταγμα που εκδικάζετε εσείς, έχουν μεγάλη κοινωνική αποδοχή. Όπως φυσικά και η επίθεση στα σώματα ασφαλείας. Γιατί όσοι άνθρωποι δεν υποκύπτουν στην πλύση εγκεφάλου των μέσων μαζικής προπαγάνδας του καθεστώτος σας, γνωρίζουν ότι αυτοί οι μηχανισμοί είναι εγκληματικοί που υπάρχουν για να ληστεύουν, να ληλατούν και να σκοτώνουν και ότι δεν είναι οργανισμοί «κοινής ωφελείας» όπως λέει το κατηγορητήριο για τέτοιους μηχανισμούς και για την Τράπεζα της Ελλάδας για την οποία μας δικάζετε.

Ο Επαναστατικός Αγώνας πέρα από τις στοχευμένες επιθέσεις που έκανε εναντίον μηχανισμών της οικονομικής και πολιτικής εξουσίας προέβλεψε τις πολιτικές εξελίξεις στη χώρα και τις πολιτικές που θα ακολουθούσαν οι ελληνικές κυβερνήσεις για την αντιμετώπιση της κρίσης χρέους.

Στην προκήρυξη με την οποία είχε αναλάβει η οργάνωση την ανατίναξη του Χρηματιστηρίου και του υποκαταστήματος της Eurobank, προκήρυξη η οποία είχε συμπέσει με την ανακήρυξη εκλογών από την κυβέρνηση Καραμανλή και όπου διαφαινόταν η πτώση της κυβέρνησης ΝΔ και η άνοδος του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία, ο Επαναστατικός Αγώνας προέβλεπε τις κοινωνικές εκρήξεις που θα ακολουθούσαν το αμέσως επόμενο διάστημα λόγω των πολιτικών της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ που θα εφαρμόζονταν.

«Είναι αναμενόμενες οι επόμενες εκρήξεις και στην Ελλάδα, καθώς η επόμενη κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ θα εντείνει τις επιθέσεις της εναντίον της κοινωνίας για να εφαρμόσει τις επιταγές της δημοσιονομικής προσαρμογής που θα υπαγορεύουν τα επιτελεία της υπερεθνικής ελίτ (Βρυξέλλες, ΔΝΤ) και να επιβάλλει τις νεοφιλελεύθερες μεταρρυθμίσεις».

Ουσιαστικά πριν ακόμα γίνουν οι εκλογές του Οκτωβρίου του 2009 και πριν αναλάβει την εξουσία τότε το ΠΑΣΟΚ προβλέπαμε την πολιτική που με συνταγή ΔΝΤ θα επέβαλλε η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ. Στην πραγματικότητα προβλέψαμε την εφαρμογή των Μνημονίων.

Δύο μήνες μετά, τον Νοέμβριο του 2009, στην τελευταία προκήρυξή μας πριν τις συλλήψεις μας το 2010, λέγαμε μεταξύ άλλων για την πολιτική της κυβέρνησης Παπανδρέου που θα ακολουθούσε ότι: «με το σύνθημα να σώσουμε τη χώρα από τη χρεοκοπία, ο Παπανδρέου θα εξαπολύσει τη μεγαλύτερη μεταπολεμικά ταξική και κοινωνική επίθεση, έτσι όπως έχει σχεδιαστεί από την ΕΕ και επιβάλλεται από τα όργανά της, με το καθεστώς της ασφυκτικής δημοσιονομικής επιτήρησης. Η σημερινή κυβέρνηση θα είναι η πρώτη που θα χρεοκοπήσει πολιτικά σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα, ενώ τα πελατειακά φύσης κοινωνικά στηρίγματα που διατηρεί –σ’ αυτά συμπεριλαμβάνονται και οι ελεγχόμενες από το ΠΑΣΟΚ συνδικαλιστικές ηγεσίες– δεν θα την βοηθήσουν να διατηρήσει την κοινωνική νομιμοποίησή της».

Στην πραγματικότητα, ο Επαναστατικός Αγώνας προέβλεπε όχι μόνο τα μνημόνια, την υπαγωγή της χώρας στο ΔΝΤ, αλλά και τις κοινωνικές εκρήξεις που ακολουθήσαν το 2010-2012 ενάντια στα μνημόνια και τη γρήγορη κατάρρευση του ΠΑΣΟΚ, η οποία έγινε σε 2 μόλις χρόνια, το φθινόπωρο του 2011.

Σε συνέχεια της εφαρμογής της ίδιας στρατηγικής που είχε η οργάνωση το 2009 με τις επιθέσεις σε Χρηματιστήριο, Eurobank, Citibank, θα ακολουθούσε παρόμοιο χτύπημα μέσα στους πρώτους μήνες του 2010 και ενώ υπήρχαν ήδη φήμες ότι η κυβέρνηση Παπανδρέου σκεφτόταν να ζητήσει τη βοήθεια του ΔΝΤ αφού η χώρα λόγω του μεγάλου ελλείμματος και του τεράστιου χρέους είχε αποκλειστεί από τις αγορές για δανεισμό και υπήρχε η προοπτική της χρεοκοπίας και της κατάρρευσης.

Στα πλαίσια αυτής της επιλογής έγινε η απόπειρα απαλλοτρίωσης αυτοκινήτου στις 10 Μαρτίου του 2010 που θα χρησιμοποιούνταν σε βομβιστική επίθεση, όπου έγινε συμπλοκή με αστυνομικούς και σκοτώθηκε ο σύντροφος Λάμπρος Φούντας, μέλος του Επαναστατικού Αγώνα.

Ο σύντροφος έδωσε τη ζωή του σε μία προσπάθεια να αναχαιτιστεί η πολιτική που σχεδιαζόταν να εφαρμοστεί από την τότε κυβέρνηση Παπανδρέου, να αναχαιτιστεί η πολιτική του μνημονίου. Ο σύντροφος έδωσε τη ζωή του έτσι ώστε η κρίση να γίνει ευκαιρία για μια Κοινωνική Επανάσταση στην Ελλάδα.

Γι' αυτό ήταν μεγάλη επιτυχία του κράτους οι συλλήψεις μας τον Απρίλιο του 2010.

Γιατί η συνέχιση της δράσης του Επαναστατικού Αγώνα σε εκείνη την κρίσιμη περίοδο για το καθεστώς θα υπονόμει και θα σαμπόταρε την εφαρμογή των μνημονιακών συμβάσεων σε συνδυασμό και με τις μαζικές κοινωνικές και λαϊκές αντιδράσεις από τις 5 Μαΐου 2010 και μετά.

Ήταν ζωτική ανάγκη πριν την υποταγή της χώρας στην εξουσία του ΔΝΤ, της ΕΚΤ και της ΕΕ να εκκαθαριστεί η χώρα από τον εσωτερικό εχθρό, απ' αυτούς που αποτελούν κίνδυνο για την ασφάλεια και τη σταθερότητα του καθεστώτος σας, έτσι ώστε να εφαρμοστεί απρόσκοπτα και χωρίς εμπόδια η εφαρμογή του μνημονιακού προγράμματος μετά τις 5 Μαΐου 2010.

Γι' αυτό ήταν μεγάλη επιτυχία του ελληνικού κράτους οι συλλήψεις μας ενώ προετοιμαζόμασταν να πραγματοποιήσουμε επίθεση, γι' αυτό είχε δηλώσει αξιωματούχος της κυβέρνησης Παπανδρέου για τις συλλήψεις μας, παραμονές υπογραφής του Α' Μνημονίου, ότι «απέτρεψαν ένα μεγάλο χτύπημα που θα τελείωνε την οικονομία».

Ο Επαναστατικός Αγώνας, παρά τις συλλήψεις του 2010, διατήρησε στη φυλακή τη συνοχή του, εξακολούθησε να βγάζει λόγο μέσα από τη φυλακή, να βγάζει κείμενα τα οποία μοιράζονταν σε χιλιάδες διαδηλωτές όπως στις κινητοποιήσεις του Ιουνίου του 2010 για την ασφαλιστική μεταρρύθμιση, του Δεκεμβρίου του 2010, του Μαΐου και του Ιουνίου του 2011 σε κινητοποιήσεις για το Μεσοπρόθεσμο πρόγραμμα. Ο Επαναστατικός Αγώνας εξακολουθούσε να μιλάει μέσα από τη φυλακή για την προοπτική μιας Κοινωνικής Επανάστασης στην Ελλάδα και για τη δημιουργία ενός κινήματος που θα είναι προετοιμασμένο για την ένοπλη αναμέτρηση με το καθεστώς.

Αυτό δεν θα μπορούσε να γίνει αν δεν αναλαμβάναμε την πολιτική ευθύνη της συμμετοχής μας στην οργάνωση και αν δεν υπερασπιζόμασταν τις ενέργειες της οργάνωσης και τον σύντροφο Λάμπρο Φούντα, που σκοτώθηκε σε προπαρασκευαστική ενέργεια του Επαναστατικού Αγώνα.

Έτσι, ακυρώσαμε την κατασταλτική επίθεση του κράτους, το οποίο πέρα από τον επιχειρησιακό αφοπλισμό των οργανώσεων αντάρτικου προσδοκά και τον πολιτικό αφοπλισμό, δηλαδή να διαλύονται οι οργανώσεις αντάρτικου και να μην υπερασπίζονται οι αγωνιστές την ίδια την ιστορία τους, τις οργανώσεις τις οποίες ανήκουν, τη δράση τους.

Για μας ο Επαναστατικός Αγώνας δεν τελείωσε το 2010. Για μας ο Επαναστατικός Αγώνας δεν τελειώνει ποτέ.

Δεδομένου ότι είχαμε την ευκαιρία να συνεχίσουμε τη δράση της οργάνωσης γιατί είχαμε αποφυλακιστεί λόγω παρέλευσης του δεκαοκτάμηνου, περάσαμε στην παρανομία και πραγματοποιήσαμε την επίθεση στη Διεύθυνση Εποπτείας της Τράπεζας της Ελλάδας στις 10 Απριλίου του 2014 με αυτοκίνητο-βόμβα με 75 κιλά εκρηκτικά.

Η επίθεση συνέπεσε να γίνει 4 χρόνια μετά ακριβώς από τις συλλήψεις του 2010, συνέπεσε να γίνει την ίδια μέρα που το ελληνικό κράτος έβγαινε μετά από 5 χρόνια στις αγορές για να δανειστεί και 1 μέρα πριν την επίσημη επίσκεψη της Γερμανίδας καγκελάρου Άνγκελα Μέρκελ στη χώρα για να δώσει συγχαρητήρια στον πρωθυπουργό Σαμαρά για την προώθηση των μεταρρυθμίσεων βάσει των μνημονιακών υποχρεώσεων και του Β' Μνημονίου του Νοεμβρίου του 2012, να δώσει συγχαρητήρια για τη συνέχιση της εφαρμογής της πολιτικής της κοινωνικής γενοκτονίας που εγκαινιάστηκε τον Μάιο του 2010.

Ήταν ξεκάθαρα μια πολιτικά στοχευμένη ενέργεια που στρεφόταν κατά των δημίων του ελληνικού λαού και των πολιτών, εναντίον της Τράπεζας της Ελλάδας, ενός μηχανισμού παραρτήματος της ΕΚΤ, και του γραφείου του μόνιμου αντιπροσώπου του ΔΝΤ στην Ελλάδα, Ουές Μακ Γκρόου, το οποίο βρίσκεται στο κτήριο της Διεύθυνσης Εποπτείας της Τράπεζας της Ελλάδας της οδού Αμερικής 3 στο Σύνταγμα.

Και ως τέτοια ενέργεια έγινε αντιληπτή από την κοινωνική πλειοψηφία που έχει πληγεί και μετράει χιλιάδες νεκρούς τα τελευταία χρόνια από την πολιτική αυτών των υπερεθνικών οργανισμών.

Αυτονόητα λοιπόν και αυτή η επίθεση του Επαναστατικού Αγώνα είναι μια δημοφιλής ενέργεια.

Γιατί χτυπήσαμε υποδομές των 2 από τους 3 πιο μισητούς θεσμούς για τον ελληνικό λαό αυτή την περίοδο. Την ΕΚΤ, το ΔΝΤ που υπαγόρευαν τα μνημονιακά προγράμματα από το 2010 και μετά μαζί φυσικά με την ΕΕ.

Είναι αυτονόητα δημοφιλής ενέργεια γιατί οι πολίτες αντιπαθούν και μισούν τις τράπεζες, γιατί γνωρίζουν ότι είναι ληστρικά τοκογλυφικά ιδρύματα.

Γι' αυτό κανείς πολίτης δεν στεναχωρήθηκε γιατί με τη βόμβα του Επαναστατικού Αγώνα στο παράρτημα της Τράπεζας της Ελλάδας επλήγησαν και τα κεντρικά γραφεία της Τράπεζας Πειραιώς που βρισκόταν στον ίδιο δρόμο απέναντι.

Γιατί η Τράπεζα Πειραιώς είναι από τις μεγαλύτερες ελληνικές συστημικές τράπεζες και, παρόλο που έχει πληγεί όπως όλες οι τράπεζες από την κρίση, έχει επωφεληθεί από τα προγράμματα διάσωσης, τα μνημόνια, με τις συνεχείς ενέσεις ρευστότητας από τη μεριά του ελληνικού κράτους προς τις τράπεζες με λεφτά του λαού και των εργαζομένων.

Και γιατί η Τράπεζα Πειραιώς έχει επωφεληθεί από τη διαδικασία συγκεντροποίησης του ελληνικού τραπεζικού κλάδου, συγκεντροποίηση που είναι αποτέλεσμα της κρίσης, απορροφώντας άλλες μικρότερες τράπεζες όπως την Αγροτική και τα ελληνικά παραρτήματα της Λαϊκής Τράπεζας, που κατέρρευσε το 2013 με την κρίση της Κύπρου.

Το ελληνικό κράτος από το 2008 ως σήμερα έχει δώσει 211,5 δισ. ευρώ στις ελληνικές τράπεζες που έχουν πληγεί από την κρίση, λεφτά που έχει υφαρπάξει από τον ελληνικό λαό, από τους εργαζόμενους και τους φτωχούς για να σώσει τους πλούσιους τραπεζίτες.

Αυτήν τη γιγαντιαία κοινωνική ληστεία την υπερασπίζετε εσείς οι Έλληνες δικαστές, εσείς που είστε συνεργοί σ' αυτήν τη ληστεία, που είστε συνεργοί στις κατασχέσεις περιουσιών και είστε συνυπεύθυνοι για τους χιλιάδες θανάτους πολιτών.

Είστε συνεργοί σ' αυτή την πολιτική κοινωνικής γενοκτονίας γιατί έχετε αποφανθεί ότι είναι συνταγματικό το μνημόνιο και τα μέτρα που εφαρμόζονται, δηλαδή η κοινωνική ληστεία, είστε συνεργοί γιατί βγάζετε παράνομες και καταχρηστικές τις απεργίες των εργαζομένων, που γίνονται ενάντια στα μνημονιακά μέτρα.

Είστε συνεργοί γιατί είστε δούλοι των πλουσίων και των τραπεζιτών, γιατί αυτούς υπηρετείτε, γιατί το μόνο που σας ενδιαφέρει είναι ο μισθός σας που τον πληρώνετε από το ελληνικό κράτος που υπηρετεί το κεφάλαιο.

Αν γινόταν μια Κοινωνική Επανάσταση στην Ελλάδα θα καθόσασταν στο εδώλιο του κατηγορούμενου μαζί με τα αφεντικά σας.

Η Τράπεζα της Ελλάδας είναι διαχρονικά ένας μηχανισμός που εξυπηρετεί το κεφάλαιο.

Συμβουλεύει και νοθεύει τις ελληνικές κυβερνήσεις στην υιοθέτηση νεοφιλελεύθερων μεταρρυθμίσεων που ωφελούν το κεφάλαιο, τις τράπεζες, τους μεγαλοεπενδυτές και επιχειρηματίες.

Είναι ένας ταξικός μηχανισμός που εξυπηρετεί τους πλούσιους.

Αντιπροσωπεύει στην Ελλάδα την ΕΚΤ, που δημιουργήθηκε για να εξυπηρετεί τα συμφέροντα της υπερεθνικής οικονομικής ελίτ στην Ευρώπη.

Είναι υπέρ της συρρίκνωσης του εργατικού εισοδήματος, υπέρ της μείωσης των μισθών και των συντάξεων, υπέρ της αύξησης του ορίου ηλικίας συνταξιοδότησης, υπέρ του εργασιακού μεσαίωνα, κατά της φορολογίας των μεγάλων επιχειρήσεων και υπέρ της βαριάς φορολογίας του λαού υπέρ της συρρίκνωσης του κράτους πρόνοιας ή της διάλυσής του, υπέρ της επιδότησης του κεφαλαίου από το κράτος με ρευστότητα που προέρχεται από τους φόρους που πληρώνει ο λαός, υπέρ της συρρίκνωσης του δημόσιου ασφαλιστικού συστήματος και υπέρ της ιδιωτικής ασφάλειας, υπέρ των ιδιωτικοποιήσεων, να παραδοθούν όλα τα μέχρι στιγμής δημόσια αγαθά στο ιδιωτικό κεφάλαιο για να αποκομίζει κέρδη από την εκμετάλλευσή τους.

Αυτή την πολιτική υπηρετούν πιστά οι κεντρικοί τραπεζίτες και ο Γ. Στουρνάρας, πρώην υπουργός Οικονομίας της κυβέρνησης Σαμαρά, και ο Προβόπουλος, που ήταν διοικητής της

Τράπεζας της Ελλάδας όταν ο Επαναστατικός Αγώνας έκανε την επίθεση στις 10 Απριλίου του 2014. Η Τράπεζα της Ελλάδας πιέζει ώστε να εφαρμοστούν απαρέγκλιτα και απρόσκοπτα όλα τα μνημονιακά μέτρα που ψηφίστηκαν από το 2010 και μετά.

Γι' αυτό και μπήκε στο στόχαστρο του Επαναστατικού Αγώνα.

Από το 2009 ο Επαναστατικός Αγώνας στις προκηρύξεις του για τις επιθέσεις εκείνης της εποχής και στα κείμενα της φυλακής το διάστημα 2010-2011 υποστηρίζει ότι «η μόνη λύση απέναντι στην κρίση είναι η Κοινωνική Επανάσταση».

Ως πολιτική οργάνωση που διεξάγει ένοπλη προπαγάνδα στο λαό, ο Επαναστατικός Αγώνας στην τελευταία προκήρυξη με την οποία ανέλαβε την ευθύνη για την επίθεση στη Διεύθυνση Εποπτείας της Τράπεζας της Ελλάδας το 2014, δημοσίευσε ένα πολιτικό πρόγραμμα, μία πολιτική πλατφόρμα που απευθύνεται στο λαό και στους εργαζόμενους ως απάντηση απέναντι στην καπιταλιστική κρίση, στα μνημόνια και στις πολιτικές που εφαρμόζονται.

Είναι ένα πολιτικό πρόγραμμα που προωθεί την ανατροπή του Κεφαλαίου ως οικονομικού συστήματος και την καταστροφή του Κράτους ως μηχανισμού ταξικής κυριαρχίας του κεφαλαίου και της γραφειοκρατίας.

Είναι ένα πολιτικό πρόγραμμα που περιλαμβάνει:

- Την μη αναγνώριση και μονομερή διαγραφή του χρέους από τον ελληνικό λαό,
- Την ρήξη και την έξοδο από την ευρωζώνη και την Ευρωπαϊκή Ένωση,
- Την απαλλοτρίωση της ιδιοκτησίας του κεφαλαίου, των μεγάλων επιχειρήσεων, των πολυεθνικών κι όλης της κινητής και ακίνητης περιουσίας των καπιταλιστών,
- Την κατάργηση του τραπεζικού συστήματος, την διαγραφή όλων των χρεών προς τις τράπεζες, την επιστροφή των μικρών περιουσιών που έχουν κατασχεσει οι τράπεζες και την κοινωνικοποίηση των περιουσιακών στοιχείων των τραπεζών,
- Την απαλλοτρίωση της κρατικής περιουσίας και των επιχειρήσεων κοινής ωφέλειας και της εκκλησιαστικής περιουσίας,
- Την κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής, της βιομηχανίας, των λιμανιών, των μέσων μεταφοράς και επικοινωνιών, των συγκοινωνιών, των επιχειρήσεων κοινής ωφέλειας, των νοσοκομείων και των εκπαιδευτικών ιδρυμάτων όπου την διαχείρισή τους θα την αναλάβουν οι εργαζόμενοι,
- Την κατάργηση του κράτους και του αστικού κοινοβουλίου και την αντικατάστασή τους από μια συνομοσπονδία Λαϊκών Συνελεύσεων και Εργατικών Συμβουλίων, ο συντονισμός των οποίων, η

επικοινωνία και η εκτέλεση των αποφάσεων θα γίνεται από εκπροσώπους αιρετούς και άμεσα ανακλητούς.

Σε εθνικό επίπεδο θα υπάρχει στη θέση του παλιού αντιπροσωπευτικού αστικού κοινοβουλίου μια Συνομοσπονδιακή Λαϊκή Συνέλευση, τα μέλη της οποίας θα προέρχονται από εξουσιοδοτημένα μέλη-εκπροσώπους αιρετούς και άμεσα ανακλητούς από τις τοπικές λαϊκές συνελεύσεις και τα εργατικά συμβούλια,

- Την κατάργηση της αστυνομίας και του στρατού και την αντικατάστασή του από μια ένοπλη λαϊκή πολιτοφυλακή, ένα είδος λαϊκού στρατού.

Αυτές είναι οι πολιτικές προτάσεις του Επαναστατικού Αγώνα. Ένα τέτοιο πολιτικό πρόγραμμα μόνο από έναν επαναστατημένο λαό μπορεί να εφαρμοστεί, μόνο με την προσφυγή του λαού στα όπλα μπορεί να υποστηριχτεί.

Όπως έχει αποδείξει η ίδια η ιστορία και η λαϊκή παράδοση, οι αγώνες, οι επαναστάσεις, δεν γίνονται σεβόμενοι τον ποινικό κώδικα και τους νόμους της εξουσίας.

Πώς γίνεται να θέλουμε να σας ανατρέψουμε, να σας υπονομεύσουμε, να αμφισβητήσουμε το μονοπώλιο της βίας που ασκείτε και να σεβαστούμε παράλληλα τους νόμους σας;

Πώς γίνεται να σεβαστούμε τους νόμους σας που προστατεύουν την ιδιοκτησία και την εξουσία του κεφαλαίου και του κράτους που είναι αποτέλεσμα κλοπής, ληστείας και υφαρπαγής από τους εργαζόμενους και τους φτωχούς;

Πώς γίνεται να θέλουμε να ανατρέψουμε ένα εγκληματικό καθεστώς όπως το δικό σας, που βασίζεται στην πιο οργανωμένη και δομημένη βία, τρομοκρατία και καταπίεση, και να μην αμφισβητήσουμε το μονοπώλιο της βίας που ασκείτε προτάσσοντας την επαναστατική ένοπλη δράση;

Οι αγώνες ενάντια στην εξουσία δεν μπορεί παρά να είναι βίαιοι και αιματηροί γιατί οι προνομιούχοι, οι άρχουσες τάξεις, το κεφάλαιο βασίζουν την εξουσία τους στον εξαναγκασμό, τη βία και τους πολέμους και δεν πρόκειται να παραιτηθούν οικειοθελώς από τα προνόμια και την εξουσία σας.

Δεν μπορεί να υπάρξει ισότητα, δεν μπορεί να αρθούν οι κοινωνικοί και ταξικοί διαχωρισμοί χωρίς την προσφυγή του λαού στη βία.

Δεν υπήρξε ποτέ κοινωνική επανάσταση χωρίς να γίνει προσφυγή του λαού στα όπλα.

Ο Επαναστατικός Αγώνας ανήκει σε ένα πολιτικό ρεύμα, την Αναρχία, που είναι ιστορικό κομμάτι του επαναστατικού κινήματος από την εποχή της Α' Διεθνούς Ένωσης Εργαζομένων το 19ο αιώνα.

Αυτή η τάση πιστεύει διαχρονικά στην ένοπλη αναμέτρηση με το Κράτος και το Κεφάλαιο και προωθεί την Κοινωνική Επανάσταση.

Συμμετείχε σε πολλά γεγονότα της σύγχρονης κοινωνικής και πολιτικής ιστορίας:

Στην Παρισινή Κομμούνια του 1871, στα αιματηρά γεγονότα του Μαΐου του 1886 στο Σικάγο στις διεκδικήσεις των εργατών για το οχτάωρο, στη Μεξικάνικη και Ρώσικη Επανάσταση, στους αγώνες του Επαναστατικού συνδικαλισμού και γενικότερα στο εργατικό κίνημα, σε Γαλλία, Ισπανία, Ιταλία, ΗΠΑ, Μεξικό, Αργεντινή, Γερμανία, στην αντίσταση στην άνοδο του φασισμού στον μεσοπόλεμο, ηγήθηκε της βαθύτερης κοινωνικής επανάστασης στην ιστορία, στην Ισπανία το 1936-39, βρέθηκε στην πρωτοπορία της αντιφρανκικής αντίστασης, ήταν παρών στην εξέγερση του Μάη του 1968 στη Γαλλία, όπως και στην εξέγερση του Πολυτεχνείου της Αθήνας το 1973, επηρέασε το αντιαυταρχικό και αντιεξουσιαστικό κίνημα των δεκαετιών του '70 και '80.

Ο αναρχισμός ως μία τάση του επαναστατικού κινήματος ευθύνεται για τις περισσότερες εκτελέσεις αρχηγών κρατών, όπως για τις εκτελέσεις ενός Γάλλου προέδρου, του Σαντί Καρνό και ενός προέδρου των ΗΠΑ, Ουίλιαμ Μακ Κίνλεϋ, ενός Ιταλού βασιλιά, του Ουμβέρτου του Β', δύο Ισπανών πρωθυπουργών, του Κανόβας ντελ Καστίλιο και του Εδουάρδο Νάτο ενώ οργάνωσε απόπειρες κατά του Ισπανού βασιλιά Αλφόνσου και ενάντια στους δικτάτορες Μουσολίνι και Φράνκο.

Την ιστορία μας την υπερασπιζόμαστε και είμαστε περήφανοι γι' αυτήν και για τους συντρόφους και συντρόφισσες που έδωσαν τη ζωή τους και τον καλύτερο εαυτό τους στον αγώνα.

Ο αναρχισμός πάντα κατηγορήθηκε γι' αυτό που εσείς αποκαλείτε τρομοκρατία και καταδιώχτηκε από όλα τα καθεστώτα, μοναρχικά, αστικοδημοκρατικά, φασιστικά, σταλινικά.

Όμως όχι μόνο οι αναρχικοί αλλά γενικότερα το επαναστατικό κίνημα προσέφυγε στα όπλα και στο αντάρτικο, όπως οι ναρόντικοι, οι σοσιαλεπαναστάτες και οι μπολσεβίκοι, τα κινήματα της Εθνικής Αντίστασης στον Β' παγκόσμιο πόλεμο, τα αντιιμπεριαλιστικά και αντιαποικιακά κινήματα και αντάρτικα σε χώρες του Τρίτου Κόσμου, στην Κίνα, την Αλγερία, την Κούβα, την Αφρική, το δυτικοευρωπαϊκό αντάρτικο πόλης στις δεκαετίες του 1970 και '80.

Και στην Ελλάδα η λαϊκή βία και η ένοπλη λαϊκή βία είναι χαρακτηριστικά του εργατικού και επαναστατικού κινήματος.

Από τις αιματηρές και βίαιες απεργίες, όπως αυτές των μεταλλωρύχων του Λαυρίου του 1896 και της Σερίφου το 1916, των εργατών της Θεσσαλονίκης τον Μάιο του 1936, το κίνημα της Εθνικής Αντίστασης, το αντάρτικο του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ το 1942-44 και του ΔΣΕ το 1946-49, ως τις ταραχές των Ιουλιανών του 1965, τις αντιδικτατορικές οργανώσεις που έβαζαν βόμβες, την εξέγερση του Πολυτεχνείου του 1973, το αντάρτικο πόλης από τη μεταπολίτευση μέχρι σήμερα, τις εξεγέρσεις

της νεολαίας, το 1985, το 1991, το 1995 και τον Δεκέμβριο του 2008, όλα είναι κομμάτια ενός διαχρονικού αγώνα ενάντια στην εξουσία.

Ο ένοπλος αγώνας και το αντάρτικο είναι αναπόσπαστο κομμάτι της λαϊκής επαναστατικής παράδοσης.

Είναι αναπόσπαστο κομμάτι του αγώνα για ανατροπή του καπιταλισμού και του κράτους.

Η οργάνωση Επαναστατικός Αγώνας είναι αναπόσπαστο κομμάτι αυτής της παράδοσης.

Θα μας καταδικάσετε για δεύτερη φορά. Όμως αυτές οι καταδίκες είναι τίτλος τιμής για μας.

Εμείς θα μείνουμε στην ιστορία ως αγωνιστές της ελευθερίας και σεις ως ανδρείκελα ενός εγκληματικού καθεστώτος.

Νίκος Μαζιώτης